

Επίσημη Εφημερίδα C 117

της Ευρωπαϊκής Ένωσης

50^ο έτοςΈκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

26 Μαΐου 2007

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	IV Πληροφορίες	
	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ	
	Δικαστήριο	
2007/C 117/01	Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην <i>Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης</i> EE C 95 της 28.4.2007	1
	V Γνωστοποιήσεις	
	ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ	
	Δικαστήριο	
2007/C 117/02	Υπόθεση C-71/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 12ης Φεβρουαρίου 2007 ο Franco Campoli κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα μείζονος συνθέσεως) στις 29 Νοεμβρίου 2006, στην υπόθεση T-131/05, Campoli κατά Επιτροπής	2
2007/C 117/03	Υπόθεση C-78/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Ιταλία) στις 13 Φεβρουαρίου 2007 — Ispettorato Provinciale dell'Agricoltura di Enna, Assessorato all'agricoltura e foreste della Regione Sicilia, Regione Sicilia κατά Domenico Valvo	3
2007/C 117/04	Υπόθεση C-94/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Arbeitstgericht Bonn (Γερμανία) στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Andrea Raccanelli κατά Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften e.V.	3
2007/C 117/05	Υπόθεση C-95/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Ecotrade spa κατά Agenzia Entrate Ufficio Genova 3	4
2007/C 117/06	Υπόθεση C-96/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Ecotrade spa κατά Agenzia Entrate Ufficio Genova 3	4

2007/C 117/07	Υπόθεση C-112/07: Προσφυγή της 26ης Φεβρουαρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας	5
2007/C 117/08	Υπόθεση C-113/07 P: Αίτηση αναίρεσης που υπέβαλε στις 27 Φεβρουαρίου 2007 η Selex Sistemi Integrati S.p.A. κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου (δευτερο τμήμα), της 12ης Δεκεμβρίου 2006, στην υπόθεση T-155/04, Selex Sistemi Integrati S.p.A. κατά Επιτροπής	5
2007/C 117/09	Υπόθεση C-119/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgericht Darmstadt (Γερμανία) στις 27 Φεβρουαρίου 2007 — Container Service Thorsten Sperzel GmbH κατά Land Hessen	6
2007/C 117/10	Υπόθεση C-125/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 2 Μαρτίου 2007 η Erste Bank des österreichischen Sparkassen AG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-264/02	7
2007/C 117/11	Υπόθεση C-126/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Schiedsgericht bei der Wirtschaftskammer der Tschechischen Republik und der Agrarkammer der Tschechischen Republik (Δημοκρατία της Τσεχίας) στις 26 Φεβρουαρίου 2007 — Reisebüro Bühler GmbH κατά Dom.info e.K., Sebastian Dieterle	8
2007/C 117/12	Υπόθεση C-127/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Société Arcelor Atlantique et Lorraine, Société Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz France, Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys και Société Arcelor κατά Πρωθυπουργού, Υπουργού Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας, Υπουργού Οικολογίας και Διαρκούς Αναπτύξεως	8
2007/C 117/13	Υπόθεση C-128/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Angelo Molinari κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina	8
2007/C 117/14	Υπόθεση C-129/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Giovanni Galeota κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina	9
2007/C 117/15	Υπόθεση C-130/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Salvatore Barbagallo κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina	9
2007/C 117/16	Υπόθεση C-131/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Michele Ciampi κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina	10
2007/C 117/17	Υπόθεση C-132/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Rechtbank van koophandel Brussel (Βέλγιο) στις 5 Μαρτίου 2007 — Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV κατά Andacon NV	10
2007/C 117/18	Υπόθεση C-133/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 6 Μαρτίου 2007 η Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-259/02	11
2007/C 117/19	Υπόθεση C-135/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 6 Μαρτίου 2007 η Bank Austria Creditanstalt AG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δευτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-260/02	12
2007/C 117/20	Υπόθεση C-136/07: Προσφυγή της 7ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας	13

2007/C 117/21	Υπόθεση C-137/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 8 Μαρτίου 2007 η Österreichischen Volksbanken-AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-271/02 13	13
2007/C 117/22	Υπόθεση C-138/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hof van beroep te Antwerpen (Βέλγιο) στις 9 Μαρτίου 2007 — Βελγικό Δημόσιο κατά N.V. Cobelfret 14	14
2007/C 117/23	Υπόθεση C-140/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) στις 12 Μαρτίου 2007 — Hecht-Pharma GmbH κατά Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Lüneburg 15	15
2007/C 117/24	Υπόθεση C-141/07: Προσφυγή της 9ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας 15	15
2007/C 117/25	Υπόθεση C-143/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Finanzgericht Hamburg (Γερμανία) στις 13 Μαρτίου 2007 — Firma A.O.B. Reuter & Co. κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas 16	16
2007/C 117/26	Υπόθεση C-144/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 13 Μαρτίου 2007 η K-Swiss, Inc. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-14/06, K-Swiss, Inc. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) 16	16
2007/C 117/27	Υπόθεση C-150/07: Προσφυγή της 15ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας 17	17
2007/C 117/28	Υπόθεση C-151/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Συμβούλιο της Επικρατείας (Ελλάς) στις 19 Μαρτίου 2007 — Θεολόγος-Γρηγόριος Χατζηθανάσης κατά Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οργανισμού Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης (ΟΕΕΚ) 17	17
2007/C 117/29	Υπόθεση C-158/07: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) στις 22 Μαρτίου 2007 — Jacqueline Förster κατά IB-Groep 18	18
2007/C 117/30	Υπόθεση C-159/07: Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας 18	18
2007/C 117/31	Υπόθεση C-167/07: Προσφυγή της 29ης Μαρτίου 2007 — Βασίλειο της Ισπανίας κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως 19	19
2007/C 117/32	Υπόθεση C-175/07, Υπόθεση C-176/07, Υπόθεση C-177/07, Υπόθεση C-178/07, Υπόθεση C-179/07, Υπόθεση C-180/07, Υπόθεση C-181/07, Υπόθεση C-182/07, Υπόθεση C-183/07, Υπόθεση C-184/07: Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, τις οποίες υπέβαλε το Tribunal de Grande instance de Nanterre (Γαλλία) στις 2 Απριλίου 2007 — 1. S.A. SAFBA κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 2. S.A. Sucrieries et Raffineries d'Erstein κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 3. SA Sucrieries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 4. SA Sucrierie de Bourgogne κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 5. Sucrierie Bourdon κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 6. S.A. des Sucrieries du Marquenterre κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 7. Cristal Union κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 8. S.A. Lesaffre Frères κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 9. Société Vermendoise Industries κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 10. S.A. Sucrieries de Toury et Usines annexes κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers 19	19

2007/C 117/33	Υπόθεση C-192/07: Προσφυγή της 3ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας	20
2007/C 117/34	Υπόθεση C-199/07: Προσφυγή της 12ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας	20
Πρωτοδικείο		
2007/C 117/35	Υπόθεση T-75/07: Προσφυγή της 12ης Μαρτίου 2007 — Hamdi κατά Συμβουλίου	22
2007/C 117/36	Υπόθεση T-76/07: Προσφυγή της 12ης Μαρτίου 2007 — El Fatmi κατά Συμβουλίου	22
2007/C 117/37	Υπόθεση T-81/07: Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — KG Holding NV (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής	23
2007/C 117/38	Υπόθεση T-82/07: Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — Klij (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής	24
2007/C 117/39	Υπόθεση T-83/07: Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — Klij Reïntegratie (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής	25
2007/C 117/40	Υπόθεση T-84/07: Προσφυγή της 13ης Μαρτίου 2007 — Mineral and Chemical Company «Eurochem» κατά Συμβουλίου	26
2007/C 117/41	Υπόθεση T-85/07: Προσφυγή της 20ής Μαρτίου 2007 — Gabel Industria Tessile κατά ΓΕΕΑ — Creaciones Garel (GABEL)	26
2007/C 117/42	Υπόθεση T-86/07: Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2007 — Deichmann-Schuhe κατά ΓΕΕΑ — Design for Woman (DEITECH)	27
2007/C 117/43	Υπόθεση T-87/07: Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Scil Proteins κατά ΓΕΕΑ — Indena (affilene)	27
2007/C 117/44	Υπόθεση T-88/07: Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Fabryka Samochodów Osobowych κατά Επιτροπής	28
2007/C 117/45	Υπόθεση T-89/07: Προσφυγή-αγωγή της 23ης Μαρτίου 2007 — VIP Car Solutions κατά Κοινοβουλίου	29
2007/C 117/46	Υπόθεση T-90/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 26 Μαρτίου 2007 το Βασίλειο του Βελγίου κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Μαρτίου 2007 στην υπόθεση F-92/05, Genetteκατά Επιτροπής	29
2007/C 117/47	Υπόθεση T-91/07: Προσφυγή της 19ης Μαρτίου 2007 — WWF-UK Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως	30
2007/C 117/48	Υπόθεση T-92/07 P: Αναίρεση που άσκησαν στις 28 Μαρτίου 2007 οι Jacques Frankin κ.λπ. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-3/06, Frankin κ.λπ. κατά Επιτροπής	31
2007/C 117/49	Υπόθεση T-93/07: Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Ιταλία κατά Επιτροπής	31
2007/C 117/50	Υπόθεση T-94/07: Προσφυγή της 26ης Μαρτίου 2007 — EREF κατά Επιτροπής	31
2007/C 117/51	Υπόθεση T-95/07: Προσφυγή της 30ής Μαρτίου 2007 — Aventis Pharma κατά ΓΕΕΑ — Altana Pharma (PRAZOL)	32

2007/C 117/52	Υπόθεση T-96/07: Προσφυγή της 23ης Μαρτίου 2007 — Telecom Italia Media κατά Επιτροπής	32
2007/C 117/53	Υπόθεση T-99/07 P: Αναίρεση που άσκησε στις 29 Μαρτίου 2007 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-92/05, Genette κατά Επιτροπής	34
Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης		
2007/C 117/54	Υπόθεση F-17/07: Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2007 — Rouzoi κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου	35
2007/C 117/55	Υπόθεση F-23/07: Προσφυγή της 19ης Μαρτίου 2007 — M κατά ΕΟΑΦ	35
2007/C 117/56	Υπόθεση F-24/07: Προσφυγή της 15ης Μαρτίου 2007 — Lafleur-Tighe κατά Επιτροπής	36
2007/C 117/57	Υπόθεση F-25/07: Προσφυγή-αγωγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Bleser κατά Δικαστηρίου	36
2007/C 117/58	Υπόθεση F-26/07: Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2007 — Rotoms και Scillia κατά Κοινοβουλίου	37
2007/C 117/59	Υπόθεση F-27/07: Προσφυγή-αγωγή της 26ης Μαρτίου 2007 — Sundholm κατά Επιτροπής	37
2007/C 117/60	Υπόθεση F-29/07: Προσφυγή της 28ης Μαρτίου 2007 — Quadu κατά Κοινοβουλίου	37
2007/C 117/61	Υπόθεση F-30/07: Προσφυγή της 28ης Μαρτίου 2007 — Noworyta κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου	38
2007/C 117/62	Υπόθεση F-31/07: Προσφυγή της 2ας Απριλίου 2007 — Putterie-de-Beukelaer κατά Επιτροπής	38

IV

(Πληροφορίες)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΣΜΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(2007/C 117/01)

Τελευταία δημοσίευση του Δικαστηρίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

EE C 95 της 28.4.2007

Ιστορικό των προηγούμενων δημοσιεύσεων

EE C 82 της 14.4.2007

EE C 69 της 24.3.2007

EE C 56 της 10.3.2007

EE C 42 της 24.2.2007

EE C 20 της 27.1.2007

EE C 331 της 30.12.2006

Τα κείμενα αυτά είναι διαθέσιμα σε:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Γνωστοποιήσεις)

ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αναίρεση που άσκησε στις 12ης Φεβρουαρίου 2007 ο Franco Campoli κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα μείζονος συνθέσεως) στις 29 Νοεμβρίου 2006, στην υπόθεση T-131/05, Campoli κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-71/07 P)

(2007/C 117/02)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναρreseίων: Franco Campoli (εκπρόσωποι: G. Vandersanden, L. Levi, S. Rodrigues, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Joris, D. Martin), Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εκπρόσωπος: M. Arrio, I. Sulce)

Αιτήματα του ανααιρεσίοντος

Ο αναρreseίων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρreseί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 29ης Νοεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-135/05,
- κατά συνέπεια, να δεχθεί τα αιτήματα που είχε προβάλει ο αναρreseίων στον πρώτο βαθμό, τροποποιημένα υπό το πρίσμα του χαρακτηρισμού των σχετικών με το επίδομα στέγης και το σχολικό επίδομα αιτημάτων του αναρreseίωντος ως απαράδεκτων, δηλαδή τα αιτήματα για
 - ακύρωση της απόφασης της ΑΔΑ της 13ης Δεκεμβρίου 2004, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή του, μαζί, αφενός, με την προσβληθείσα με την εν λόγω διοικητική ένσταση απόφαση της ΑΔΑ, με την οποία τροποποιήθηκε από 1ης Μαΐου 2004 ο εφαρμοστέος στο ποσό της συντάξεώς του διορθωτικός συντελεστής, και, αφετέρου, με

τα εκκαθαριστικά σημειώματα συντάξεως κατά το μέρος που εφαρμόζουν την απόφαση αυτή από τον Μάιο του 2004,

— καταδίκη της αναρreseίβλητης στα δικαστικά έξοδα,

— να καταδικάσει την αναρreseίβλητη στα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας και της αναρρετικής δίκης,

Λόγοι αναρreseώς και κύρια επιχειρήματα

Ο αναρreseίων προβάλλει διάφορα επιχειρήματα προς στήριξη του μοναδικού λόγου αναρreseώς, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισεως και μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει ο κοινοτικός δικαστής.

Η αρχή αυτή παραβιάστηκε, πρώτον, διότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο νομοθέτης μπορεί να τροποποιήσει τον Κανονισμό Υψηρσαικής Καταστάσεως (ΚΥΚ) και να θεσπίσει διατάξεις λιγότερο ευνοϊκές από τις ισχύουσες, αρκεί να προβλέψει επαρκούς διάρκειας μεταβατική περίοδο. Το αν υπάρχει μεταβατική περίοδος και το αν η διάρκειά της είναι επαρκής αποτελούν στοιχεία μη περιλαμβανόμενα στον έλεγχο της νομιμότητας ενός νέου μέτρου υπό το πρίσμα της αρχής της ίσης μεταχείρισεως, η τήρηση της οποίας επιβάλλει στον δικαστή να ελέγχει αν υπάρχει διαφορετική μεταχείριση αυθαίρετη ή προδήλως ακατάλληλη για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει ο κοινοτικός νομοθέτης. Εν προκειμένω, όμως, με την αναρreseιβαλλόμενη απόφαση δεν προσδιορίζεται ο σκοπός που επιδιώκεται με τους νέους κανόνες περί καθορισμού των διορθωτικών συντελεστών ούτε εξετάζεται αν υπάρχει διαφορετική μεταχείριση αυθαίρετη ή προδήλως ακατάλληλη για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού. Ο αναρreseίων προβάλλει, ακόμη, ότι ο διορθωτικός συντελεστής που καθορίζεται βάσει του μέσου όρου του κόστους ζωής σε μία χώρα ενδέχεται να θίξει τόσο τον σκοπό της διατήρησης της αγοραστικής δύναμης των συνταξιούχων όσο και την ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή, διότι οι συνταξιούχοι που κατοικούν στην πρωτεύουσα ενός κράτους ή σε άλλες πόλεις ή περιοχές με υψηλό κόστος ζωής έχουν μικρότερη αγοραστική δύναμη από τους συνταξιούχους που δεν κατοικούν στην πρωτεύουσα ή σε τέτοιες πόλεις και περιοχές.

Με το δεύτερο επιχειρημά του, ο αναρreseίων υποστηρίζει περαιτέρω ότι, αντιθέτως προς ό,τι έγινε δεκτό με την αναρreseισβαλλόμενη απόφαση, το νέο σύστημα συντάξεων βασίζεται πράγματι στο κόστος ζωής των Βρυξελλών, με συνέπεια το εισόδημα των συνταξιούχων που κατοικούν στο Βέλγιο να προσδιορίζεται αποκλειστικά βάσει του κόστους ζωής στην πρωτεύουσα του κράτους μέλους αυτού, ενώ το εισόδημα των συνταξιούχων που κατοικούν στην πρωτεύουσα άλλων κρατών μελών προσδιορίζεται βάσει διορθωτικού συντελεστή ο οποίος καθορίζεται με συνυπολογισμό του κόστους ζωής στο σύνολο της χώρας. Ο αναρreseίων αμφισβητεί επίσης την κρίση του Πρωτοδικείου ότι η νομιμότητα μιας κανονιστικής κοινοτικής ρυθμίσεως δεν εξαρτάται από τον τρόπο εφαρμογής της ρυθμίσεως αυτής στην πράξη, διότι τα μέτρα εφαρμογής της πράξεως αυτής είναι στενά συνδεδεμένα με την ίδια τη ρύθμιση, και προβάλλει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαδικών ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, καθώςσον έλαβε γνώση των μέτρων εφαρμογής του νέου συστήματος μετά το πέρας της έγγραφης διαδικασίας.

Με το τελευταίο επιχειρημά του, ο αναρreseίων αμφισβητεί, τέλος, την κρίση του Πρωτοδικείου ότι δεν ο ίδιος δεν έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή δυνάμει του άρθρου 241 ΕΚ επικαλούμενος το πλεονέκτημα που αποκτούν οι εγκατεστημένοι σε κράτος μέλος «χαμηλού κόστους». Συγκεκριμένα, επικρίνοντας τη διαφορετική μεταχείριση των συνταξιούχων που κατοικούν σε κράτος μέλος «χαμηλού κόστους ζωής» σε σχέση με συνταξιούχους που κατοικούν σε κράτος μέλος «υψηλού κόστους», βάλλει, ουσιαστικά, κατά της προσβολής της αρχής της ίσης αγοραστικής δυνάμεως και επίσης αμφισβητεί το συνταξιοδοτικό σύστημα που προκύπτει από τον νέο ΚΥΚ και τις μεταβατικές διατάξεις.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Ιταλία) στις 13 Φεβρουαρίου 2007 — Ispettorato Provinciale dell'Agricoltura di Enna, Assessorato all'agricoltura e foreste della Regione Sicilia, Regione Sicilia κατά Domenico Valvo

(Υπόθεση C-78/07)

(2007/C 117/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Ιταλία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείοντες: Ispettorato Provinciale dell'Agricoltura di Enna, Assessorato all'agricoltura e foreste della Regione Sicilia, Regione Sicilia

Εφεσίβλητος: Domenico Valvo

Προδικαστικό ερώτημα

Αποκλείεται η καταβολή της εξισωτικής αποζημίωσης που προβλέπουν ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2328/91 (όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3669/93) και ο κανονισμός (ΕΚ) 950/97⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των γεωργικών διαρθρώσεων, στον κάτοχο γεωργικής εκμετάλλευσης που λαμβάνει και σύνταξη, και ειδικότερα σύνταξη λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου;

(¹) ΕΕ L 142, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Arbeitsgericht Bonn (Γερμανία) στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Andrea Raccanelli κατά Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften e.V.

(Υπόθεση C-94/07)

(2007/C 117/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeitsgericht Bonn

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Andrea Raccanelli

Καθής: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften e.V.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εμπίπτει ο προσφεύγων στην κατά το κοινοτικό δίκαιο έννοια του εργαζόμενου, δεδομένου ότι δεν υποχρεούται να προσφέρει περισσότερη εργασία από τους υποψήφιους διδάκτορες με σύμβαση εργασίας διεπόμενη από τη συλλογική σύμβαση εργασίας των δημοσίων ομοσπονδιακών υπαλλήλων (BAT/2);
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: έχει το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (¹) την έννοια ότι δεν υφίσταται δυσμενής διάκριση μόνο στην περίπτωση κατά την οποία το καθού παρέχει τουλάχιστον στον προσφεύγοντα δικαίωμα επιλογής μεταξύ συνάψεως συμβάσεως εργασίας και υποτροφίας πριν από την έναρξη του χρόνου προετοιμασίας της διδακτορικής του διατριβής;

3) Σε περίπτωση κατά την οποία στο δεύτερο ερώτημα δοθεί η απάντηση ότι έπρεπε να έχει παρασχεθεί στον προσφεύγοντα η δυνατότητα συνάψεως συμβάσεως εργασίας, ανακύπτει το ερώτημα:

Ποιες είναι οι έννομες συνέπειες σε περίπτωση δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγένειας;

(¹) ΕΕ L 257, σ. 2.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Ecotrade spa κατά Agenzia Entrate Ufficio Genova 3

(Υπόθεση C-95/07)

(2007/C 117/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Ecotrade Spa

Καθή: Agenzia Entrate Ufficio Genova 3

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Απαγορεύει το άρθρο 17, το άρθρο 21, παράγραφος 1, και το άρθρο 22 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977 (¹), περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών, ορθώς ερμηνευόμενα, εθνική κανονιστική ρύθμιση (εν προκειμένω το άρθρο 19 του π.δ. 633 της 26ης Οκτωβρίου 1972) η οποία θέτει ως προϋπόθεση για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση του φόρου προστιθέμενης αξίας ο οποίος οφείλεται από υπόχρεο στον φόρο στο πλαίσιο της ασκήσεως της επιχειρηματικής του δραστηριότητας, την τήρηση προθεσμίας (δύο ετών) και προβλέπει ως κύρωση για τη μη τήρηση της προθεσμίας την απόσβεση του δικαιώματος, με αναφορά, ιδίως, στις περιπτώσεις στις οποίες η απόκτηση του αγαθού ή της υπηρεσίας υπόκειται σε ΦΠΑ κατ' εφαρμογή μηχανισμού αντιστροφής της επιβαρύνσεως, ο οποίος επιτρέπει στη Διοίκηση να απαιτήσει την καταβολή του φόρου εντός (τετραετούς δυνάμει του άρθρου 57 του π.δ. 633/72) προθεσμίας μακρότερης από την προβλεπόμενη για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση από τον επιχειρηματία, ο οποίος έχει απολέσει το δικαίωμα προς έκπτωση λόγω παράδου της εις βάρος του τασσόμενης προθεσμίας;
- 2) Απαγορεύει το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, ορθώς ερμηνευόμενο, εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία

μεταξύ των «διατυπώσεων» τις οποίες προβλέπει το εν λόγω άρθρο για ρύθμιση του μηχανισμού αντιστροφής της επιβαρύνσεως, ο οποίος διέπεται από το άρθρο 17, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με τα άρθρα 23 και 25 του π.δ. 633/72, περιλαμβάνει την τήρηση προθεσμίας για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση -ανάλογη με την προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 19 του π.δ. 633/72- η οποία να βαρύνει αποκλειστικά τον φορολογούμενο;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale στις 20 Φεβρουαρίου 2007 — Ecotrade spa κατά Agenzia Entrate Ufficio Genova 3

(Υπόθεση C-96/07)

(2007/C 117/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Ecotrade Spa

Καθή: Agenzia Entrate Ufficio Genova 3

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Απαγορεύει το άρθρο 17, το άρθρο 21, παράγραφος 1, και το άρθρο 22 της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977 (¹), περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών, ορθώς ερμηνευόμενα, εθνική κανονιστική ρύθμιση (εν προκειμένω το άρθρο 19 του π.δ. 633 της 26ης Οκτωβρίου 1972) η οποία θέτει ως προϋπόθεση για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση του φόρου προστιθέμενης αξίας ο οποίος οφείλεται από υπόχρεο στον φόρο στο πλαίσιο της ασκήσεως της επιχειρηματικής του δραστηριότητας, την τήρηση προθεσμίας (δύο ετών) και προβλέπει ως κύρωση για τη μη τήρηση της προθεσμίας την απόσβεση του δικαιώματος, με αναφορά, ιδίως, στις περιπτώσεις στις οποίες η απόκτηση του αγαθού ή της υπηρεσίας υπόκειται σε ΦΠΑ κατ' εφαρμογή μηχανισμού αντιστροφής της επιβαρύνσεως, ο οποίος επιτρέπει στη Διοίκηση να απαιτήσει την καταβολή του φόρου εντός (τετραετούς δυνάμει του άρθρου 57 του π.δ. 633/72) προθεσμίας μακρότερης από την προβλεπόμενη για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση από τον επιχειρηματία, ο οποίος έχει απολέσει το δικαίωμα προς έκπτωση λόγω παράδου της εις βάρος του τασσόμενης προθεσμίας;

2) Απαγορεύει το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, ορθώς ερμηνευόμενο, εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία μεταξύ των «διατυπώσεων» τις οποίες προβλέπει το εν λόγω άρθρο για ρύθμιση του μηχανισμού αντιστροφής της επιβαρύνσεως, ο οποίος διέπεται από το άρθρο 17, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με τα άρθρα 23 και 25 του π.δ. 633/72, περιλαμβάνει την τήρηση προθεσμίας για την άσκηση του δικαιώματος προς έκπτωση -ανάλογη με την προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 19 του π.δ. 633/72- η οποία να βαρύνει αποκλειστικά τον φορολογούμενο;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της 26ης Φεβρουαρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-112/07)

(2007/C 117/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. De Persio και M. Κοντού-Durande)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2004/80/ΕΚ (¹) του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για την αποζημίωση των θυμάτων εγκληματικών πράξεων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας 2004/80/ΕΚ στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε την 1η Ιανουαρίου 2006, με εξαίρεση το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, για το οποίο η προθεσμία μεταφοράς ήταν η 1η Ιουλίου 2005.

(¹) ΕΕ L 261, σ. 15.

Αίτηση αναιρέσεως που υπέβαλε στις 27 Φεβρουαρίου 2007 η Selex Sistemi Integrati S.p.A. κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (δευτέρο τμήμα), της 12ης Δεκεμβρίου 2006, στην υπόθεση T-155/04, Selex Sistemi Integrati S.p.A. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-113/07 P)

(2007/C 117/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Selex Sistemi Integrati S.p.A. (εκπρόσωποι: F. Sciaudone, R. Sciaudone και D. Fioretti, avvocati)

Αντίδικος στην αναιρετική διαδικασία: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Eurocontrol — Organisation européenne pour la sécurité de la navigation aérienne

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Δεκεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-155/04 και να ανατέμψει την υπό κρίση υπόθεση στο Πρωτοδικείο, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της ουσίας της υποθέσεως υπό το πρίσμα των διευκρινίσεων που θα παράσχει το Δικαστήριο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας καθώς και της διαδικασίας της υποθέσεως T-155/04.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η ανααιρεσείουσα προβάλλει σειρά σφαλμάτων επί της διαδικασίας και της επί ουσίας.

Επί των σφαλμάτων όσον αφορά τη διαδικασία

Όσον αφορά τα προβαλλόμενα σφάλματα επί της διαδικασίας που προσάπτει στο Πρωτοδικείο, η ανααιρεσείουσα επικαλείται:

— παράβαση του άρθρου 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο μέτρο που επιτράπη στην Eurocontrol να λάβει γνώση της δικογραφίας και να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις·

— παράβαση του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο μέτρο που παραμορφώθηκε το περιεχόμενο των πραγματικών περιστατικών που αποτέλεσαν βάση της αποφάσεως με την οποία κηρύχθηκαν απαράδεκτοι οι νέοι λόγοι που προέβαλε η ανααιρεσείουσα·

— παράβαση του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο μέτρο που δεν ελήφθη υπόψη η στάση της Επιτροπής όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που αποτέλεσαν βάση της αποφάσεως με την οποία κηρύχθηκαν απαράδεκτοι οι νέοι λόγοι που προέβαλε η ανααιρεσείουσα·

— παράβαση του άρθρου 66, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο μέτρο που δεν εκδόθηκε διάταξη επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

Επί των σφαλμάτων όσον αφορά την ουσία

Όσον αφορά τα σφάλματα σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 82 ΕΚ στη συνδρομή που παρέσχε η Eurocontrol στις εθνικές αρχές, η αναιρεσείουσα επικαλείται:

- παραμόρφωση του περιεχομένου της προσβαλλομένης απόφασης·
- αντιφατικότητα της αιτιολογίας στην οποία στηρίχθηκε η απόφαση περί μη ακυρώσεως της προσβαλλομένης απόφασης, ενώ ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είχε γίνει δεκτός·
- αντιφατικότητα της αιτιολογίας, στο μέτρο που το Πρωτοδικείο υποκατέστησε την αιτιολογία του με εκείνη που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση·
- παράβαση της πάγιας νομολογίας όσον αφορά τα όρια του δικαστικού ελέγχου·
- πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ.

Όσον αφορά τα σφάλματα σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 82 ΕΚ στις δραστηριότητες τυποποίησης που ασκεί η Eurocontrol, η αναιρεσείουσα επικαλείται:

- παραμόρφωση του περιεχομένου της προσβαλλομένης απόφασης·
- αποδοχή ορισμού της έννοιας της οικονομικής δραστηριότητας αντίθετος προς εκείνο που καθιέρωσε η κοινοτική νομολογία·
- εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της κοινοτικής νομολογίας στον τομέα των παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως·
- παράβαση της υποχρέωσης προσήκουσας αιτιολογήσεως.

Όσον αφορά τα σφάλματα σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 82 ΕΚ στις δραστηριότητες έρευνας και ανάπτυξης (ειδικότερα στον τομέα της απόκτησης πρωτοτύπων και του καθεστώτος πνευματικής ιδιοκτησίας) εκ μέρους της Eurocontrol, η αναιρεσείουσα επικαλείται:

- πρόδηλη παραμόρφωση του περιεχομένου της προσβαλλομένης απόφασης·
- αποδοχή ορισμού της έννοιας της οικονομικής δραστηριότητας αντίθετος προς εκείνο που καθιέρωσε η κοινοτική νομολογία·
- αλλοίωση και παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που παρέσχε η αναιρεσείουσα όσον αφορά την οικονομική φύση της διαχειρίσεως του καθεστώτος πνευματικής ιδιοκτησίας της Eurocontrol.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgericht Darmstadt (Γερμανία) στις 27 Φεβρουαρίου 2007 — Container Service Thorsten Sperzel GmbH κατά Land Hessen

(Υπόθεση C-119/07)

(2007/C 117/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Verwaltungsgericht Darmstadt

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Container Service Thorsten Sperzel GmbH

Καθού: Land Hessen

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 1.2.1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδο τους (ΕΕ L 30, σ. 1), υπό την έννοια ότι, πέραν των δαπανών που πράγματι προέκυψαν για μια διοικητική ενέργεια, πρέπει κατά τον υπολογισμό των διοικητικών δαπανών για την εφαρμογή της διαδικασίας κοινοποιήσεως και παρακολούθησεως να λαμβάνεται υπόψη και η σημασία της διοικητικής ενέργειας για τον κοινοποιούντα ως αποδέκτη της διοικητικής ενέργειας;

Σε περίπτωση που το ΔΕΚ απαντήσει καταφατικά στο πρώτο ερώτημα:

2. Πρέπει το άρθρο 33, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μπορεί να γίνεται λόγος για προσήκουσες διοικητικές δαπάνες για την εφαρμογή της διαδικασίας κοινοποιήσεως και παρακολούθησεως ακόμη και στην περίπτωση που, στο πλαίσιο του υπολογισμού των διοικητικών δαπανών, η θέση χρέωσης «Αξία της σημασίας της διοικητικής ενέργειας για τον κοινοποιούντα» υπερβαίνει κατά πολύ το ύψος των διοικητικών δαπανών που πράγματι προέκυψαν (εν προκειμένω: στο εικοσαπλάσιο);

⁽¹⁾ ΕΕ L 30, p. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 2 Μαρτίου 2007 η Erste Bank des österreichischen Sparkassen AG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δευτέρο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-264/02

(Υπόθεση C-125/07 P)

(2007/C 117/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (εκπρόσωπος: F. Montag, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει μερικώς την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δευτέρο τμήμα) της 14ης Δεκεμβρίου 2006, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02⁽¹⁾, στο μέτρο κατά το οποίο με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε, στο πλαίσιο της υποθέσεως T-264/02, η προσφυγή κατά της αποφάσεως της αναιρεσίβλητης E(2002) 2091 τελικό, της 11ης Ιουνίου 2002, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ, και να ακυρώσει την ως άνω απόφαση της αναιρεσίβλητης στο μέτρο κατά το οποίο επιβάλλει πρόστιμο στην αναιρεσείουσα·
- επικουρικός, να μειώσει ευλόγως το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα με το άρθρο 3 της αποφάσεως της αναιρεσίβλητης E(2002) 2091 τελικό, της 11ης Ιουνίου 2002, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ·
- όλως επικουρικός, να αναρέσει την προαναφερθείσα στο σημείο 1 απόφαση του Πρωτοδικείου και να αναπέμψει την υπόθεση σε αυτό·
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

1. Προβάλλεται η αιτίαση ότι με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εκτιμήθηκε ορθώς η έκταση του δικαιώματος ακροάσεως. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα δεν ακούστηκε προσηκόντως ως προς το ζήτημα του καταλογισμού των μεριδίων αγοράς του αστριακού τομέα των ταμειυτηρίων στον οποίον σκόπευε να προβεί η Επιτροπή. Στην απόφασή του, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθόσον δέχθηκε ότι η επισήμανση στην οποία προέβη η αναιρεσιβαλλόμενη στις αιτιάσεις, ότι δηλαδή η αναιρεσείουσα ήταν η ηγετική εταιρία του τομέα των ταμειυτηρίων, ήταν αρκετή για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας της αναιρεσείουσας. Ωστόσο, η αναιρεσίβλητη θα έπρεπε να είχε γνωστοποιήσει στην αναιρεσείουσα και τα συμπεράσματα τα οποία προετίθετο να συναγάγει εκ του γεγονότος αυτού.

2. Από απόψεως ουσιαστικού δικαίου προβάλλεται η αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο παρέβλεψε το γεγονός ότι η απόφαση της αναιρεσίβλητης

α. παραβίασε το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/1962, καθόσον η συμπεριφορά της GiroCredit καταλογίστηκε στην αναιρεσείουσα για το διάστημα που προηγήθηκε της εξαγοράς της από αυτήν. Απεναντίας, η συμπεριφορά της GiroCredit έπρεπε να είχε καταλογιστεί ως προς το διάστημα αυτό στον όμιλο Bank Austria, διότι (i) ο όμιλος αυτός είχε τον έλεγχο της GiroCredit και ασκούσε επιρροή στη συμμετοχή της στον «όμιλο Lombard», (ii) συμμετείχε στις συμφωνίες του «ομίλου Lombard» μέσω άλλης εταιρίας του ομίλου του (iii) εξακολουθούσε να υφίσταται νομικώς κατά την έκδοση της αποφάσεως.

β. παραβίασε το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/1962, διότι καταλογίστηκαν στην αναιρεσείουσα τα μερίδια αγοράς των ταμειυτηρίων, τα οποία κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως (1995 — Ιούνιος 1998) ήταν νομικώς και οικονομικώς ανεξάρτητα. Καταρχάς, ελλείπει η νομική βάση για τον καταλογισμό του τομέα των ταμειυτηρίων στην αναιρεσείουσα. Περαιτέρω, δεν συντρέχουν ούτε οι προϋποθέσεις των νομικών βάσεων στις οποίες στηρίχθηκαν το Πρωτοδικείο και η αναιρεσίβλητη.

γ. παραβίασε το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, διότι ο καταλογισμός των μεριδίων αγοράς των ταμειυτηρίων στην αναιρεσείουσα εν τέλει είχε την έννοια καταλογισμού της συμπεριφοράς των νομικών και οικονομικών ταμειυτηρίων, χωρίς να έχουν ληφθεί υπόψη οι αυστηρές προϋποθέσεις που έχει τάξει το Δικαστήριο για τον καταλογισμό της συμπεριφοράς τρίτου.

δ. παραβίασε το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/1962, διότι δεν έπρεπε να είχε επιβληθεί πρόστιμο βάσει του παράνομου καταλογισμού στην αναιρεσείουσα της GiroCredit και του τομέα των ταμειυτηρίων, εν πάση περιπτώσει δε το πρόστιμο αυτό ήταν υπέρμετρα υψηλό.

ε. παραβίασε το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/1962 ακόμα και στην περίπτωση που ο καταλογισμός του τομέα των ταμειυτηρίων στην αναιρεσείουσα ήταν σύννομος, quod non, δεδομένου ότι εν πάση περιπτώσει ο καταλογισμός του συνόλου του τομέα των ταμειυτηρίων στην αναιρεσείουσα ήταν παράνομος, διότι στην Bank Austria και στην Erste österreichische Sparkasse — Bank AG αντιστοίχως επεβλήθη ιδιαίτερο πρόστιμο και, ως εκ τούτου, τα μερίδια αγοράς τους δεν έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη, για δεύτερη φορά και επομένως διπλά, και στο πλαίσιο του καθορισμού του προστίμου που επεβλήθη στην αναιρεσείουσα.

στ. παραβίασε το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, διότι οι συμφωνίες του «ομίλου Lombard» δεν είχαν ως συνέπεια «αισθητό» επηρεασμό του διακρατικού εμπορίου και κατά συνέπεια το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ δεν θα έπρεπε να είχε τύχει οποιασδήποτε εφαρμογής εν προκειμένω.

⁽¹⁾ EE C 331, σ. 29.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το *Schiedsgericht bei der Wirtschaftskammer der Tschechischen Republik und der Agrarkammer der Tschechischen Republik* (Δημοκρατία της Τσεχίας) στις 26 Φεβρουαρίου 2007 — *Reisebüro Bühler GmbH* κατά *Dom.info e.K., Sebastian Dieterle*

(Υπόθεση C-126/07)

(2007/C 117/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Schiedsgericht bei der Wirtschaftskammer der Tschechischen Republik und der Agrarkammer der Tschechischen Republik

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: *Reisebüro Bühler GmbH*

Καθού: *Dom.info e.K., Sebastian Dieterle*

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Είναι αρμόδιο για την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 234, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ το συσταθέν βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 874/2004 ⁽¹⁾ διαιτητικό δικαστήριο για διαφορές επί ονομάτων τομέα .eu, στο Οικονομικό Επιμελητήριο της Δημοκρατίας της Τσεχίας και στο Γεωργικό Επιμελητήριο της Δημοκρατίας της Τσεχίας (*Tschechisches Schiedsgericht*, Τσέχικο Διαιτητικό Δικαστήριο);

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Μπορούν βάσει της εξουσιοδότησεως του άρθρου 22, παράγραφος 5, του κανονισμού (ΕΚ) 874/2004 να εκδοθούν κανόνες εναλλακτικής επίλυσης διαφορών (κανόνες ADR), σύμφωνα με τους οποίους, μεταξύ άλλων, ο καθού δεν μπορεί μόνο να ζητήσει την απόρριψη της καταγγελίας αλλά επίσης τη διαπίστωση ότι μια καταγγελία υποβλήθηκε κακοπίστως και κατά κατάχρηση της διαδικασίας (κεφάλαιο Β 12 (h) των κανόνων ADR);

3. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

Είναι αρμόδια η επιτροπή εναλλακτικής επίλυσης διαφορών του διαιτητικού δικαστηρίου βάσει άλλου κοινοτικού δικαίου ήτοι βάσει γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου που απορρέουν από τη συνταγματική παράδοση των κρατών μελών, να αποφασίσει ως προς την αίτηση διαπιστώσεως;

⁽¹⁾ ΕΕ L 162, σ. 40.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το *Conseil d'État* (Γαλλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — *Société Arcelor Atlantique et Lorraine, Société Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz France, Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys* και *Société Arcelor* κατά Πρωθυπουργού, Υπουργού Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας, Υπουργού Οικολογίας και Διαρκούς Αναπτύξεως

(Υπόθεση C-127/07)

(2007/C 117/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Conseil d'État

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: *Société Arcelor Atlantique* και *Lorraine, Société Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz* Γαλλία, *Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys, Société Arcelor*

Καθών: Πρωθυπουργός, Υπουργός Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας, Υπουργός Οικολογίας και Διαρκούς Αναπτύξεως

Προδικαστικό ερώτημα

Είναι η οδηγία [2003/87/ΕΚ] της 13ης Οκτωβρίου 2003 ⁽¹⁾ έγκυρη, ενόψει της αρχής της ισότητας, στο μέτρο που με αυτήν εφαρμόζεται το σύστημα εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου στις εγκαταστάσεις του τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα χωρίς να περιλαμβάνονται σ' αυτόν οι βιομηχανίες αλουμινίου και πλαστικών;

⁽¹⁾ Οδηγία 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ L 275, σ. 32).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε η *Commissione tributaria provinciale di Latina* (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — *Angelo Molinari* κατά *Agenzia Entrate Ufficio Latina*

(Υπόθεση C-128/07)

(2007/C 117/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale di Latina

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Angelo Molinari

Καθού: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ερωτάται αν η απόφαση C-207/04 ⁽¹⁾ έχει την έννοια ότι ο Ιταλός νομοθέτης έπρεπε να επεκτείνει και στους άνδρες εργαζομένους το ευνοϊκότερο όριο ηλικίας που προβλέπεται για τις γυναίκες.
- 2) Ερωτάται αν στην προκειμένη υπόθεση πρέπει να κριθεί ότι ο μειωμένος κατά 50 % σε σχέση με τον συντελεστή που ισχύει για τη φορολόγηση του μισθού κατά τη λήξη της σχέσεως εργασίας φορολογικός συντελεστής πρέπει να εφαρμόζεται και στα ποσά τα οποία λαμβάνουν ως κίνητρο εθελουσίας εξόδου και οι άνδρες εργαζόμενοι που έχουν συμπληρώσει το 50ό έτος ηλικίας.
- 3) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει να κριθεί, λαμβανομένου υπόψη ότι τα ποσά τα οποία καταβάλλει ο φορολογούμενος ως φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων (IRPEF) δεν αποτελούν τμήμα του μισθού, εφόσον δεν καταβάλλονται από τον εργοδότη βάσει της σχέσεως εργασίας, καθώς και ότι το ποσό που καταβάλλεται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο ως κίνητρο για την εθελούσια έξοδο δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, ότι η διαφορά μεταξύ του 50ού έτους ηλικίας για τις γυναίκες και του 55ου έτους ηλικίας για τους άνδρες εργαζομένους αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ενόψει του ότι η οδηγία 79/7 ⁽²⁾ επιτρέπει στα κράτη μέλη να διατηρούν διαφορετικά όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση.
- 4) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο (οδηγία 76/207/ΕΟΚ ⁽³⁾ του Συμβουλίου της 9ης Φεβρουαρίου 1976, η οποία απαγορεύει τις διακρίσεις που βασίζονται στο φύλο), ορθώς ερμηνευόμενο, απαγορεύει την εφαρμογή της εθνικής ρυθμίσεως από την οποία ανέκυψε η διαφορά που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να γνωρίζει ο εθνικός δικαστής αν η εθνική ρύθμιση (άρθρο 17, νυν 19, παράγραφος 4bis, π.δ. 917/86) είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο ή όχι.

⁽¹⁾ Συλλογή 2005, σ. I-7453.⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160.⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Προσφεύγων: Giovanni Galeota

Καθού: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ερωτάται αν η απόφαση C-207/04 ⁽¹⁾ έχει την έννοια ότι ο Ιταλός νομοθέτης έπρεπε να επεκτείνει και στους άνδρες εργαζομένους το ευνοϊκότερο όριο ηλικίας που προβλέπεται για τις γυναίκες.
- 2) Ερωτάται αν στην προκειμένη υπόθεση πρέπει να κριθεί ότι ο μειωμένος κατά 50 % σε σχέση με τον συντελεστή που ισχύει για τη φορολόγηση του μισθού κατά τη λήξη της σχέσεως εργασίας φορολογικός συντελεστής πρέπει να εφαρμόζεται και στα ποσά τα οποία λαμβάνουν ως κίνητρο εθελουσίας εξόδου και οι άνδρες εργαζόμενοι που έχουν συμπληρώσει το 50ό έτος ηλικίας.
- 3) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει να κριθεί, λαμβανομένου υπόψη ότι τα ποσά τα οποία καταβάλλει ο φορολογούμενος ως φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων (IRPEF) δεν αποτελούν τμήμα του μισθού, εφόσον δεν καταβάλλονται από τον εργοδότη βάσει της σχέσεως εργασίας, καθώς και ότι το ποσό που καταβάλλεται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο ως κίνητρο για την εθελούσια έξοδο δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, ότι η διαφορά μεταξύ του 50ού έτους ηλικίας για τις γυναίκες και του 55ου έτους ηλικίας για τους άνδρες εργαζομένους αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ενόψει του ότι η οδηγία 79/7 ⁽²⁾ επιτρέπει στα κράτη μέλη να διατηρούν διαφορετικά όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση.
- 4) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο (οδηγία 76/207/ΕΟΚ ⁽³⁾ του Συμβουλίου της 9ης Φεβρουαρίου 1976, η οποία απαγορεύει τις διακρίσεις που βασίζονται στο φύλο), ορθώς ερμηνευόμενο, απαγορεύει την εφαρμογή της εθνικής ρυθμίσεως από την οποία ανέκυψε η διαφορά που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να γνωρίζει ο εθνικός δικαστής αν η εθνική ρύθμιση (άρθρο 17, νυν 19, παράγραφος 4bis, π.δ. 917/86) είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο ή όχι.

⁽¹⁾ Συλλογή 2005, σ. I-7453.⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160.⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η **Commissione tributaria provinciale di Latina** (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Giovanni Galeota κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina

(Υπόθεση C-129/07)

(2007/C 117/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale di Latina

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η **Commissione tributaria provinciale di Latina** (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Salvatore Barbagallo κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina

(Υπόθεση C-130/07)

(2007/C 117/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale di Latina

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Salvatore Barbagallo

Καθού: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ερωτάται αν η απόφαση C-207/04 ⁽¹⁾ έχει την έννοια ότι ο Ιταλός νομοθέτης έπρεπε να επεκτείνει και στους άνδρες εργαζόμενους το ευνοϊκότερο όριο ηλικίας που προβλέπεται για τις γυναίκες.
- 2) Ερωτάται αν στην προκείμενη υπόθεση πρέπει να κριθεί ότι ο μειωμένος κατά 50 % σε σχέση με τον συντελεστή που ισχύει για τη φορολόγηση του μισθού κατά τη λήξη της σχέσεως εργασίας φορολογικός συντελεστής πρέπει να εφαρμόζεται και στα ποσά τα οποία λαμβάνουν ως κίνητρο εθελουσίας εξόδου και οι άνδρες εργαζόμενοι που έχουν συμπληρώσει το 50ό έτος ηλικίας.
- 3) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει να κριθεί, λαμβανομένου υπόψη ότι τα ποσά τα οποία καταβάλλει ο φορολογούμενος ως φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων (IRPEF) δεν αποτελούν τμήμα του μισθού, εφόσον δεν καταβάλλονται από τον εργοδότη βάσει της σχέσεως εργασίας, καθώς και ότι το ποσό που καταβάλλεται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο ως κίνητρο για την εθελούσια έξοδο δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, ότι η διαφορά μεταξύ του 50ού έτους ηλικίας για τις γυναίκες και του 55ου έτους ηλικίας για τους άνδρες εργαζόμενους αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ενόψει του ότι η οδηγία 79/7 ⁽²⁾ επιτρέπει στα κράτη μέλη να διατηρούν διαφορετικά όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση.
- 4) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο (οδηγία 76/207/ΕΟΚ ⁽³⁾ του Συμβουλίου της 9ης Φεβρουαρίου 1976, η οποία απαγορεύει τις διακρίσεις που βασίζονται στο φύλο), ορθώς ερμηνευόμενο, απαγορεύει την εφαρμογή της εθνικής ρυθμίσεως από την οποία ανέκυψε η διαφορά που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να γνωρίζει ο εθνικός δικαστής αν η εθνική ρύθμιση (άρθρο 17, νυν 19, παράγραφος 4bis, π.δ. 917/86) είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο ή όχι.

⁽¹⁾ Συλλογή 2005, σ. I-7453.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160.

⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε η Commissione tributaria provinciale di Latina (Ιταλία) στις 5 Μαρτίου 2007 — Michele Ciampi κατά Agenzia Entrate Ufficio Latina

(Υπόθεση C-131/07)

(2007/C 117/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione tributaria provinciale di Latina

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Michele Ciampi

Καθού: Agenzia Entrate Ufficio Latina

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Ερωτάται αν η απόφαση C-207/04 ⁽¹⁾ έχει την έννοια ότι ο Ιταλός νομοθέτης έπρεπε να επεκτείνει και στους άνδρες εργαζόμενους το ευνοϊκότερο όριο ηλικίας που προβλέπεται για τις γυναίκες.
- 2) Ερωτάται αν στην προκείμενη υπόθεση πρέπει να κριθεί ότι ο μειωμένος κατά 50 % σε σχέση με τον συντελεστή που ισχύει για τη φορολόγηση του μισθού κατά τη λήξη της σχέσεως εργασίας φορολογικός συντελεστής πρέπει να εφαρμόζεται και στα ποσά τα οποία λαμβάνουν ως κίνητρο εθελουσίας εξόδου και οι άνδρες εργαζόμενοι που έχουν συμπληρώσει το 50ό έτος ηλικίας.
- 3) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο επιτρέπει να κριθεί, λαμβανομένου υπόψη ότι τα ποσά τα οποία καταβάλλει ο φορολογούμενος ως φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων (IRPEF) δεν αποτελούν τμήμα του μισθού, εφόσον δεν καταβάλλονται από τον εργοδότη βάσει της σχέσεως εργασίας, καθώς και ότι το ποσό που καταβάλλεται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο ως κίνητρο για την εθελούσια έξοδο δεν έχει ανταποδοτικό χαρακτήρα, ότι η διαφορά μεταξύ του 50ού έτους ηλικίας για τις γυναίκες και του 55ου έτους ηλικίας για τους άνδρες εργαζόμενους αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ενόψει του ότι η οδηγία 79/7 ⁽²⁾ επιτρέπει στα κράτη μέλη να διατηρούν διαφορετικά όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση.
- 4) Ερωτάται αν το κοινοτικό δίκαιο (οδηγία 76/207/ΕΟΚ ⁽³⁾ του Συμβουλίου της 9ης Φεβρουαρίου 1976, η οποία απαγορεύει τις διακρίσεις που βασίζονται στο φύλο), ορθώς ερμηνευόμενο, απαγορεύει την εφαρμογή της εθνικής ρυθμίσεως από την οποία ανέκυψε η διαφορά που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να γνωρίζει ο εθνικός δικαστής αν η εθνική ρύθμιση (άρθρο 17, νυν 19, παράγραφος 4bis, π.δ. 917/86) είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο ή όχι.

⁽¹⁾ Συλλογή 2005, σ. I-7453.

⁽²⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160.

⁽³⁾ ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Rechtbank van koophandel Brussel (Βέλγιο) στις 5 Μαρτίου 2007 — Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV κατά Andacon NV

(Υπόθεση C-132/07)

(2007/C 117/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank van koophandel Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσες: Beecham Group plc, SmithKline Beecham plc, Glaxo Group Ltd, Stafford-Miller Ltd, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare NV, GlaxoSmithKline Consumer Healthcare BV

Καθής: Andacon NV

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1891/04 ⁽¹⁾ την έννοια ότι απαγορεύεται στην αρμόδια τελωνειακή υπηρεσία ή στο αρμόδιο τελωνείο να κάνει (ή να ζητήσει να γίνει) ανακοίνωση, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1383/03, ή επιθεώρηση, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1383/03 ⁽²⁾, καθόσον η αίτηση παρεμβάσεως δεν έχει υποβληθεί συμπληρωμένη με την κατά το άρθρο 6 του κανονισμού 1383/03 δήλωση πριν από την 1η Ιουλίου 2004; Αποτελεί, με άλλα λόγια, η εν λόγω δήλωση τυπική προϋπόθεση για να εξακολουθεί η αίτηση παρεμβάσεως να παράγει αποτελέσματα;
- 2) Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1383/03 την έννοια ότι παρείχε στο τελωνείο της Αμβέρσας τη δυνατότητα να επιδείξει στον δικαιούχο του σήματος έξι παρτίδες των εμπορευμάτων, προκειμένου να εξακριβωθεί αν πρόκειται ή όχι για εμπορεύματα απομιμήσεως, εξυπακουμένου ότι μια τέτοια ανακοίνωση για τις παρτίδες δεν μπορεί να εξομοιωθεί με διεξοδική επιθεώρηση κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1383/03, όπου επιτρέπεται ο λεπτομερής έλεγχος της καταγωγής και της προελεύσεως των εμπορευμάτων, ή με μια σε βάθος τεχνική ανάλυση ενός ληφθέντος δείγματος, κατά την έννοια του άρθρου 9, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1383/03; Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, έπρεπε η επίδειξη αυτή να πραγματοποιηθεί εντός της κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού προθεσμίας των τριών εργάσιμων ημερών;
- 3) Απαγορεύεται από τον κανονισμό 1383/03 να παρέχουν οι Βέλγοι τελωνειακοί υπάλληλοι πληροφορίες, που ελήφθησαν στο πλαίσιο της εφαρμογής του κανονισμού, εκτός των προβλεπόμενων από τον κανονισμό διαύλων, -το δικάζον δικαστήριο εννοεί, μεταξύ άλλων, το άρθρο 9, παράγραφος 2, και το άρθρο 9, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού- παραδείγματος χάριν στο πλαίσιο διατασσίσιμης από βελγικά δικαστήρια εξετάσεως μαρτύρων ή προσκομίσεως εγγράφων;
- 4) Απαγορεύεται από τον κανονισμό 1383/03 να χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο μιας διαδικασίας που δεν αποσκοπεί στη διαπίστωση απομιμήσεως εμπορευμάτων, π.χ. στο πλαίσιο μιας διαδικασίας για την καταπολέμηση των παράλληλων εισαγωγών οι πληροφορίες οι οποίες λαμβάνονται κατ' εφαρμογή των άρθρων 4, παράγραφος 2 (βλ. το δεύτερο ερώτημα), και 9, παράγραφοι 2 και 3, εκτός από αυτές τις οποίες αφορά το άρθρο 9, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού ή σε εκτέλεση διαταχθείσας από τα βελγικά δικαστήρια εξετάσεως μαρτύρων ή προσκομίσεως εγγράφων (βλ. το τρίτο ερώτημα);

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1891/2004 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2004, για τη θέσπιση διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1383/2003 του Συμβουλίου για την παρέμβαση των τελωνειακών αρχών έναντι εμπορευμάτων που είναι ύποπτα ότι παραβιάζουν ορισμένα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και για τα μέτρα που πρέπει να λαμβάνονται έναντι των εμπορευμάτων που διαπιστώνεται ότι παραβιάζουν παρόμοια δικαιώματα (ΕΕ L 328, σ. 16).

⁽²⁾ ΕΕ L 196 της 2.8.2003, σ. 7.

Αναίρεση που άσκησε στις 6 Μαρτίου 2007 η Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-259/02

(Υπόθεση C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσίουσα: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (εκπρόσωποι: S. Völcker und G. Terhorst, Rechtsanwälte)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσίουσας

Η ανααιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2006, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02 ⁽¹⁾, στο μέτρο κατά το οποίο απορρίφθηκε η προσφυγή της RZB·
- να ακυρώσει το άρθρο 3 της αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Ιουνίου 2002 [E(2002) 2091 τελικό], καθόσον αφορά την RZB·
- επικουρικώς, να μειώσει κατά την κρίση του το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην RZB με το άρθρο 3 της προσβληθείσας αποφάσεως·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο, με το να δεχθεί ότι η Επιτροπή μπορεί να συναγάγει ικανότητα επηρεασμού του διακρατικού εμπορίου από το γεγονός και μόνον ότι οι συσκέψεις των τραπεζών εκτείνονται στην επικράτεια ενός κράτους μέλους, παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ.

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθόσον χαρακτήρισε τις συσκέψεις των τραπεζών ως «πολύ σοβαρή παράβαση» κατά την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών για τα πρόστιμα. Εφάρμοσε κατά τρόπο εσφαλμένο τα απαριθμούμενα στις κατευθυντήριες γραμμές κριτήρια για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως (χαρακτήρας της παραβάσεως, πραγματικός της αντίκτυπος επί της αγοράς, έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς), δεν έλαβε υπόψη του τον επιλεκτικό χαρακτήρα των διώξεων που άσκησε η Επιτροπή και τελικά δεν προέβη στην επιτασσίσιμη από το ίδιο συνολική εξέταση όλων των στοιχείων.

Το Πρωτοδικείο καταλόγησε στην RZB τα μερίδια αγοράς όλου του τομέα Raiffeisen, διαπράττοντας έτσι νομικό σφάλμα. Συναφώς, περιόρισε αδικώς το κριτήριο εξετάσεως του μόνο στην «προφανώς» άνηση με άλλες τράπεζες μεταχείριση. Απουσιάζει η αναγκαία για τον πλήρη καταλογισμό νομική βάση.

Το Πρωτοδικείο αξιολόγησε τη συνεργασία της RZB κατά τρόπο νομικώς εσφαλμένο. Εφάρμοσε το κριτήριο της «σημαντικής προστιθέμενης αξίας» κατά παράβαση της αρχής της μη αναδρομικότητας, παρέβλεψε τον εκούσιο χαρακτήρα διαφόρων πράξεων συνεργασίας της RZB, δέχθηκε αδικώς την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως ως προς την αξία της συνεργασίας, απέκρουσε απαραδέκτως, ως μη κατάλληλη μορφή συνεργασίας, το κοινό έγγραφο στο οποίο εκτιθέντο τα πραγματικά περιστατικά και εσφαλμένως δεν αναγνώρισε ως συνεργασία την παραδοχή εκ μέρους της RZB ότι αντικείμενο των συμφωνιών ήταν ο περιορισμός του ανταγωνισμού.

(¹) ΕΕ C 331, σ. 29.

Αναίρεση που άσκησε στις 6 Μαρτίου 2007 η Bank Austria Creditanstalt AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-260/02

(Υπόθεση C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Bank Austria Creditanstalt AG (εκπρόσωποι: Dres. C. Zschocke και J. Beninca, Rechtsanwälte)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναίρεσει εν όλω ή εν μέρει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2006, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02 (¹), ως προς την υπόθεση T-260/02·
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 11ης Ιουνίου 2002, στην υπόθεση COMP/36.571, καθόσον αφορά την BA-CA·
- επικουρικώς, να μειώσει ευλόγως το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην BA-CA με την επίδικη απόφαση της Επιτροπής και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτησή της αναίρεσεως η ανααιρεσείουσα επιδιώκει την αναιρέση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2006. Η ανααιρεσείουσα επικαλείται πολυάριθμα ελαττώματα της αιτιολογίας καθώς και νομικά και διαδικαστικά σφάλματα.

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει την αιτίαση ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση επικύρωσε, χωρίς σαφή αιτιολογία, την εκτίμηση της Επιτροπής ότι οι συσκέψεις των τραπεζών είχαν δυσμενείς οικονομικές συνέπειες. Με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβιάζονται, κατά την ανααιρεσείουσα, οι αρχές της αποδεικτικής διαδικασίας, καθόσον δεν κατανοούνται ορθώς οι απαιτήσεις σε σχέση με τις εκθέσεις οικονομικής πραγματογνωμοσύνης προς απόδειξη της απουσίας οικονομικών συνεπειών. Βάσει της υποβληθείσας εκθέσεως, κατά τον καθορισμό του προστίμου δεν θα έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη οικονομικές συνέπειες.

Η ανααιρεσείουσα προσάπτει στην ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση το ότι αγνοήθηκαν οι επιταγές των ευρωπαϊκών δικαστηρίων όσον αφορά την αναγκαιότητα της μείσεως του προστίμου βάσει στοιχείων που δικαιολογούν τη μείωση αυτή. Εξαιτίας αυτού του νομικού σφάλματος δεν διορθώθηκε με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση το σφάλμα εκτιμήσεως της Επιτροπής, το οποίο συνίστατο στο ότι δεν έλαβε υπόψη της για τη μείωση του προστίμου τη συμμετοχή δημοσίων αρχών στις συσκέψεις των τραπεζών καθώς και την αποδεδειγμένη πλήρη γνώση του κοινού για τις συσκέψεις αυτές.

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει με τον τρίτο λόγο της αναίρεσεως ελαττώματα της αιτιολογίας, παραβιάσεις της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και άλλα νομικά και διαδικαστικά σφάλματα της ανααιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως σε σχέση με την αξιολόγηση της συνεργασίας της από την Επιτροπή.

Η ανααιρεσείουσα συνεργάστηκε εξ αρχής με την Επιτροπή κατά τη διερεύνηση των πραγματικών περιστατικών. Ιδίως υπέβαλε, σε πρώιμο στάδιο της διαδικασίας, αναλυτική έκθεση για τις συσκέψεις των τραπεζών καθώς και εκτενή έγγραφα, χωρίς να έχει υποχρεωθεί σε υποβολή τους. Σύμφωνα με τις πραγματικές διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, αυτά χρησιμοποιήθηκαν από την Επιτροπή κατά την κατάρτιση της επίδικης αποφάσεως. Περαιτέρω η ανααιρεσείουσα, με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, υπέβαλε έγγραφο το οποίο εξέθετε τα πραγματικά περιστατικά και θα μπορούσε επίσης να είχε χρησιμοποιηθεί, όπως διαπιστώθηκε με την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, από την Επιτροπή κατά την κατάρτιση της επίδικης αποφάσεως.

Η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν πρόεβη, όπως και η επίδικη απόφαση, σε μείωση του προστίμου δυνάμει της ανωτέρω εκτεταμένης, χρήσιμης και αποδεδειγμένης συνεργασίας της ανααιρεσείουσας. Τούτο συνιστά εσφαλμένη εφαρμογή της ανακινώσεως περί της συνεργασίας, η οποία αντιβαίνει στις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Επιπλέον η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον περιέχει ίδιες εκτιμήσεις ως προς το ύψος του επιβληθέντος στην ανααιρεσείουσα προστίμου, επί των οποίων η ανααιρεσείουσα δεν μπορούσε να έχει εκφραστεί προηγουμένως, προσέβαλε το δικαίωμά της ακροάσεως.

(¹) ΕΕ C 331, σ. 29.

Προσφυγή της 7ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-136/07)

(2007/C 117/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: H. Støvlbæk και R. Vidal Puig)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 89/48/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με ένα γενικό σύστημα αναγνώρισης των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών, καθώς και από την οδηγία 92/51/ΕΟΚ ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, το οποίο συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ, όσον αφορά το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- 1) Η οδηγία 89/48/ΕΟΚ είναι εφαρμοστέα όσον αφορά την πρόσβαση και την εξάσκηση του επαγγέλματος του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας στην Ισπανία, καθόσον:
 - το σύνολο των διπλωμάτων, αδειών και προσόντων που απαιτούνται για την εξάσκηση του επαγγέλματος του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας στην Ισπανία αποτελεί ένα «δίπλωμα» κατά την έννοια της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ·
 - το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας είναι «νομοθετικά κατοχυρωμένο επάγγελμα» στην Ισπανία κατά την έννοια της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ.
- 2) Παρά ταύτα, το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ ως προς το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας.
- 3) Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη και τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/51/ΕΟΚ, καθόσον:
 - η οδηγία 92/51/ΕΟΚ είναι εφαρμοστέα όσον αφορά το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας και
 - το Βασίλειο της Ισπανίας δεν έλαβε τα αναγκαία μέτρα για τη μεταφορά της οδηγίας 92/51/ΕΟΚ ως προς το επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας.
- 4) Η οδηγία 2006/23/ΕΚ ⁽³⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2006, για κοινοτική άδεια

ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας, καθιερώνει σύστημα αμοιβαίας αναγνώρισης των αδειών ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας που εκδίδονται σύμφωνα με την εν λόγω οδηγία. Ωστόσο, η προθεσμία που τάχθηκε στα κράτη μέλη για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία αυτή λήγει στις 17 Μαΐου 2008. Κατά συνέπεια, μέχρι την ημερομηνία αυτή, οι οδηγίες 89/48/ΕΟΚ και 92/51/ΕΟΚ εξακολουθούν να εφαρμόζονται όσον αφορά την πρόσβαση και την εξάσκηση στο επάγγελμα του ελεγκτή εναέριας κυκλοφορίας στην Ισπανία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 19, σ. 16.

⁽²⁾ ΕΕ L 209, σ. 25.

⁽³⁾ ΕΕ L 114, σ. 22.

Αναίρεση που άσκησε στις 8 Μαρτίου 2007 η Österreichischen Volksbanken-AG κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά την υπόθεση T-271/02

(Υπόθεση C-137/07 P)

(2007/C 117/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Österreichische Volksbanken-AG (εκπρόσωποι: A. Ablasser-Neuhuber, R. Bierwagen και F. Neumayr, Rechtsanwälte)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναίρεσει τα σημεία 2 και 4 του διατακτικού της από 14 Δεκεμβρίου 2006 απόφασης του Πρωτοδικείου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-259/02 έως T-264/02 και T-271/02 ⁽¹⁾ και

α. να ακυρώσει, όπως ζητείται με το πρώτο και το τρίτο αίτημα της προσφυγής, την αποτελούσα αντικείμενο της διαφοράς απόφαση 2004/138/ΕΚ της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 2002, επί της αφορώσας σύμπραξη διαδικασίας COMP/36.571/D-1, στο μέτρο κατά το οποίο η απόφαση αυτή απευθύνεται στην ανααιρεσείουσα, επικουρικώς δε να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην ανααιρεσείουσα, όπως ζητείται με το τρίτο αίτημα της προσφυγής, ή

- β. όπως επικουρικώς, εάν η υπόθεση δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση, να την αναπέμψει στο Πρωτοδικείο προκειμένου να συζητηθεί εκ νέου και να εκδοθεί νέα απόφαση.
2. να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, επικουρικώς δε, σε περίπτωση αναπομπής, να επιφυλαχθεί προκειμένου να αποφανθεί συναφώς το Πρωτοδικείο.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα θεμελιώνει την αναιρέσή της κατά της ως άνω αποφάσεως του Πρωτοδικείου ως εξής:

Το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία του κριτηρίου που αφορά το κατά πόσον οι συμφωνίες ή πρακτικές των επιχειρήσεων δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών καθώς και σε εσφαλμένη εφαρμογή του στην παρούσα υπόθεση. Η απόφαση του πάσχει νομικό σφάλμα καθόσον αποδίδεται σχετική μόνο σημασία στο κριτήριο της στεγανοποίησης των αγορών: δεν αποσαφηνίζονται οι λόγοι για τους οποίους το Πρωτοδικείο δεν δέχεται ότι το κριτήριο αυτό έχει τουλάχιστον την αξία ισχυρής ενδείξεως περί του αν επηρεάζεται το διακρατικό εμπόριο. Περαιτέρω, επικρίνεται το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε συνολική εξέταση των διασυνοριακών αποτελεσμάτων των κύκλων διαβουλεύσεων αντί να εξετάσει ξεχωριστά τις πιθανές επιπτώσεις του καθενός από τους κύκλους διαβουλεύσεων του «δικτύου Lombard» στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών. Η υπερβολικά ευρεία ερμηνεία του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, σύμφωνα με την οποία μια σύμπραξη η οποία εκτείνεται σε όλη την επικράτεια ενός κράτους μέλους είναι εκ φύσεως ικανή να στεγανοποιήσει τις αγορές και να επηρεάσει το ενδοκοινοτικό εμπόριο, ή ότι εν πάση περιπτώσει υπάρχει ισχυρό τεκμήριο ως προς τούτο, δεν συμβιβάζεται με τη *ratio legis* της εν λόγω διατάξεως του κοινοτικού δικαίου.

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθόσον δεν εφάρμοσε τους όρους για τον καταλογισμό του κύκλου εργασιών, οι οποίοι έχουν διαμορφωθεί από την Επιτροπή και τη νομολογία, επί του καταλογισμού των μεριδίων αγοράς των αποκεντρωμένων τραπεζών στην ηγετική εταιρία. Δεν έλαβε υπόψη του ότι ο καταλογισμός τόσο του κύκλου εργασιών όσο και των μεριδίων αγοράς αφορούν εν προκειμένω το ίδιο ουσιαστικό ζήτημα, δηλαδή τον καθορισμό του επιτρεπτού ύψους του προστίμου. Δεν προκύπτει κανένας λόγος για τον οποίο τα παρόμοια ζητήματα του καταλογισμού του κύκλου εργασιών και των μεριδίων αγοράς θα έπρεπε να κριθούν βάσει διαφορετικών κριτηρίων. Έστω όμως και αν γίνει δεκτό ότι ο καταλογισμός των μεριδίων αγοράς των αποκεντρωμένων τραπεζών στην ηγετική εταιρία θα μπορούσε να γίνει βάσει κριτηρίου διαφορετικού από εκείνο που λαμβάνεται υπόψη για τον καταλογισμό του κύκλου εργασιών, το συγκεκριμένο κριτήριο που επιλέγη από το Πρωτοδικείο είναι εσφαλμένο και παράνομο.

Το Πρωτοδικείο αδικώς απέρριψε τις αιτιάσεις της αναιρεσείουσας σε σχέση με τη μη αναγνώριση ελαφρυντικών περιστάσεων. Κατά τη νομική ανάλυση του δεν έλαβε ιδίως υπόψη του σε επαρκή βαθμό το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα είχε ήσσοнос σημασία ρόλο στο πλαίσιο της συνολικής συμπράξεως και ότι στην περίπτωση της δεν είχε καταστεί αναγκαία η διεξαγωγή αναγκαστικών ελέγχων, διότι είχε συνεργαστεί με την Επιτροπή οικειοθελώς. Η αναιρεσείουσα κατείχε πολύ μικρό μερίδιο της αγοράς, δεν είχε προσκληθεί από τις λοιπές τράπεζες στον «περιορισμένο κύκλο» και είχε συμμετάσχει σε σαφώς λιγότερες συσκέψεις. Οι ανωτέρω λόγοι, που προεβλήθησαν από την αναιρεσείουσα και συνηγορούσαν υπέρ της αναγνώρισεως ελαφρυντικών περιστάσεων, εν μέρει δεν εξετάστηκαν καν. Ούτε η Επιτροπή ούτε το Πρωτοδικείο ανταποκρίθηκαν στην υποχρέωση να

εξετάσουν τα προβληθέντα πραγματικά περιστατικά και να τα εκτιμήσουν κατά τρόπο νομικώς ορθό.

(¹) ΕΕ C 331, σ. 29.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Hof van beroep te Antwerpen (Βέλγιο) στις 9 Μαρτίου 2007 — Βελγικό Δημόσιο κατά N.V. Cobelfret

(Υπόθεση C-138/07)

(2007/C 117/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van beroep te Antwerpen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείον: Βελγικό Δημόσιο.

Εφεσίβλητη: N.V. Cobelfret.

Προδικαστικά ερωτήματα

Συνάδει προς το άρθρο 4 της οδηγίας 90/435/ΕΟΚ (¹) του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1990, σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρείες διαφορετικών κρατών μελών, μια ρύθμιση, όπως το βελγικό σύστημα των οριστικώς φορολογούμενων εσόδων, κατά την οποία τα λαμβανόμενα υπόψη μερίσματα προστίθενται καταρχάς στη φορολογική βάση της μητρικής επιχειρήσεως, κατόπιν δε το ποσό των εισπραχθέντων μερισμάτων εκπίπτει, δυνάμει του άρθρου 205, παράγραφος 2, του βελγικού κώδικα για τη φορολογία εισοδήματος (W.I.B.), από τη φορολογική βάση της μητρικής επιχειρήσεως (σε ποσοστό μέχρι 95 %), μόνο καθόσον υπάρχουν φορολογητέα κέρδη στη μητρική εταιρία, δεδομένου ότι ένας τέτοιος περιορισμός της εκπτώσεως των οριστικώς φορολογηθέντων εσόδων έχει ως αποτέλεσμα ότι η μητρική επιχείρηση θα φορολογηθεί σε μεταγενέστερη φορολογική περίοδο για τα μερίσματα που εισέπραξε, αν δεν είχε φορολογητέα κέρδη ή δεν είχε επαρκή φορολογητέα κέρδη κατά τη φορολογική περίοδο εντός της οποίας εισέπραξε τα μερίσματα, ή τουλάχιστον ότι κακώς γίνεται χρήση των φορολογικών ζημιών της φορολογικής περιόδου και, επομένως, οι ζημιές αυτές δεν μπορούν πλέον να μεταφερθούν μέχρι το ύψος του ποσού των εισπραχθέντων μερισμάτων, τα οποία, στην περίπτωση ανυπαρξίας φορολογικών ζημιών, θα είχαν ούτως ή άλλως απαλλαγεί κατά 95 %;

(¹) ΕΕ L 225, σ. 6.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) στις 12 Μαρτίου 2007 — Hecht-Pharma GmbH κατά Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Lüneburg

(Υπόθεση C-140/07)

(2007/C 117/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσα: Hecht-Pharma GmbH

Αναρρεσίβλητο: Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Lüneburg

Παρεμβαίνουσα: Η εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος στο Bundesverwaltungsgericht

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Σημαίνει η ρύθμιση των αμφίβολων περιπτώσεων, η οποία περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/83/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2001, περί κοινοτικού κώδικος για τα φάρμακα που προορίζονται για ανθρώπινη χρήση⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με τον οδηγία 2004/27/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004⁽²⁾, ότι στο προϊόν που μπορεί ενδεχομένως να χαρακτηριστεί ως φάρμακο, αλλά του οποίου δεν έχει διαπιστωθεί θετικά η ιδιότητα ως φαρμάκου, πρέπει να εφαρμοστεί η οδηγία 2001/83/EK; Ποιος βαθμός πιθανολόγησης και, επομένως, ποιος βαθμός εξακρίβωσης των πραγματικών στοιχείων είναι ενδεχομένως αναγκαίος για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της οδηγίας 2001/83/EK;
- 2) Μπορεί ένα προϊόν που δεν αποτελεί ουσία που χαρακτηρίζεται ως έχουσα θεραπευτικές ή προληπτικές ιδιότητες να θεωρηθεί ως ουσία χρησιμοποιούμενη για τη βελτίωση των οργανικών λειτουργιών, κατά την έννοια του άρθρου 1, σημείο 2, της οδηγίας 2001/83/EK, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2004/27/EK, λόγω ενός συστατικού του που μπορεί, σε ορισμένη δοσολογία, να προξενήσει μεταβολές της φυσιολογίας του οργανισμού, του οποίου όμως η ποσότητα στο εν λόγω προϊόν είναι -εφόσον η λήψη του προϊόντος είναι σύμφωνη με τη χρήση για την οποία προορίζεται- μικρότερη από τη δοσολογία αυτή; Το κριτήριο για την απάντηση στο ερώτημα αυτό αποτελεί το στοιχείο «φαρμακολογική δράση» ή το στοιχείο «τροποποίηση των φυσιολογικών λειτουργιών»;
- 3) Εξακολουθούν να έχουν σημασία τα στοιχεία που θεωρούνται με τη νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων λυσιτελή για την υπαγωγή ενός προϊόντος στα φάρμακα, δηλαδή, πέρα από τις φαρμακολογικές ιδιότητές του, «ο τρόπος χρήσεώς του, η ευρύτητα κυκλοφορίας του, η γνώση που έχουν σχετικώς οι καταναλωτές και οι κίνδυνοι που μπορεί να συνεπάγεται η χρήση του» (απόφαση της 9ης Ιουνίου 2005 στην υπόθεση C-211/03, Συλλογή 2005, σ. I-5141, σκέψη 51), αν ληφθεί υπόψη ο νέος ορισμός των φαρμάκων στην οδηγία 2004/27/EK;

Προσφυγή της 9ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-141/07)

(2007/C 117/24)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: B. Schima)

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, καθορίζοντας στο άρθρο 14, παράγραφοι 5 και 6, του Apothekengesetz (νόμου περί φαρμακείων) σωρευτικές απαιτήσεις για τη σύμβαση εφοδιασμού φαρμάκων, οι οποίες έχουν ως αποτέλεσμα να καθίσταται πρακτικώς αδύνατος ο εφοδιασμός νοσοκομείου με φάρμακα από φαρμακεία άλλων κρατών μελών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 28 και 30 ΕΚ·
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 28 ΕΚ απαγορεύει όλους τους ποσοτικούς περιορισμούς επί των εισαγωγών, καθώς και όλα τα μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος μεταξύ των κρατών μελών. Οποιαδήποτε εμπορική ρύθμιση των κρατών μελών, η οποία μπορεί να εμποδίσει το ενδοκοινοτικό εμπόριο άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά, πρέπει να θεωρείται μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος με ποσοτικό περιορισμό. Το γεγονός ότι, στο παρόν στάδιο εξέλιξως του κοινοτικού δικαίου, οι ρυθμίσεις για τη διάθεση των φαρμάκων είναι εναρμονισμένες μόνο σε κάποιους επί μέρους τομείς, δεν απαλλάσσει τα κράτη μέλη από την υποχρέωσή τους να τηρούν τις διατάξεις περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

Σύμφωνα με την παράγραφο 14 του γερμανικού Apothekengesetz, τα γερμανικά νοσοκομεία έχουν τη δυνατότητα, αντί να εγκαταστήσουν δικό τους νοσοκομειακό φαρμακείο, να επιτρέπουν τον εφοδιασμό με φάρμακα από εξωτερικό φαρμακείο. Στη διάταξη αυτή όμως καθορίζονται σωρευτικές απαιτήσεις για τη σύμβαση εφοδιασμού φαρμάκων, οι οποίες έχουν ως αποτέλεσμα να καθίσταται πρακτικώς αδύνατος ο κανονικός εφοδιασμός νοσοκομείου με φάρμακα από φαρμακεία άλλων κρατών μελών, δεδομένου ότι ορισμένες υποχρεώσεις που προβλέπονται από τη σύμβαση μπορούν να εκπληρώνονται μόνον από φαρμακεία εγκατεστημένα στην περιοχή του νοσοκομείου που πρόκειται να εφοδιαστεί.

⁽¹⁾ ΕΕ L 311, σ. 67.

⁽²⁾ ΕΕ L 136, σ. 34.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, εθνικές διατάξεις οι οποίες περιορίζουν ή απαγορεύουν ορισμένους τρόπους πωλήσεως δεν εμπίπτουν στο άρθρο 28 ΕΚ αν συντρέχουν δύο προϋποθέσεις: πρώτον, οι εν λόγω διατάξεις να ισχύουν για όλους τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες που ασκούν τη δραστηριότητά τους στο εσωτερικό της χώρας και, δεύτερον, οι πωλήσεις εγχώριων προϊόντων και προϊόντων από άλλα κράτη μέλη να θίγονται νομικώς και πραγματικώς κατά τον ίδιο τρόπο. Στην προκειμένη περίπτωση πληρούται εντούτοις μόνον η πρώτη προϋπόθεση, δεδομένου ότι, με την εκ του νόμου προβλεπομένη εκπλήρωση όλων των υποχρεώσεων της συμβάσεως από έναν και μόνον προμηθευτή, τα εγχώρια και τα αλλοδαπά προϊόντα δεν θίγονται, νομικώς και πραγματικώς, κατά τον αυτόν τρόπο. Η πρόσβαση στην αγορά προϊόντων από άλλα κράτη μέλη εμποδίζεται με τη ρύθμιση αυτή περισσότερο από ό,τι η πρόσβαση των εγχώριων προϊόντων. Επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία του δικαστηρίου, δεν έχει σημασία το γεγονός ότι και εγχώρια φαρμακεία, τα οποία δεν βρίσκονται πλησίον του νοσοκομείου, αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα. Ένα κρατικό μέτρο μπορεί πράγματι να χαρακτηρίζεται ως περιορισμός του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών και στην περίπτωση κατά την οποία δεν ευνοεί όλα τα εγχώρια προϊόντα και επίσης δεν βλάπτει μόνον τα εισαγόμενα αλλά και τα εγχώρια προϊόντα.

Περιορισμοί του ενδοκοινοτικού εμπορίου μπορούν να δικαιολογηθούν από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος, ιδίως από λόγους δημοσίας ασφαλείας ή προστασίας της υγείας. Επιπλέον, οι αμφισβητούμενες εθνικές ρυθμίσεις πρέπει να αποδεικνύεται ότι είναι πρόσφορες, αναγκαίες και ανάλογες. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, η εκ του νόμου υποχρεωτικώς προβλεπομένη συγκέντρωση όλων των προβλεπομένων από τη σύμβαση υποχρεώσεων δεν είναι αναγκαία για λόγους προστασίας της υγείας. Αντιθέτως, θα έπρεπε να είναι δυνατόν να αναλαμβάνει τον κανονικό εφοδιασμό με φάρμακα φαρμακείο εγκατεστημένο σε μεγαλύτερη απόσταση από το εφοδιαζόμενο νοσοκομείο, ακόμη δε και σε άλλο κράτος μέλος.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Finanzgericht Hamburg (Γερμανία) στις 13 Μαρτίου 2007 — Firma A.O.B. Reuter & Co. κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Υπόθεση C-143/07)

(2007/C 117/25)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Finanzgericht Hamburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Firma A.O.B. Reuter & Co.

Καθού: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Προδικαστικό ερώτημα

Αποτελούν τα ψευδή στοιχεία που παρέχει ο εξαγωγέας με τη δήλωση εξαγωγής τον μόνο λόγο για την επιβολή κύρωσης κατά το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3665/87 ⁽¹⁾ ή αντικείμενο της κύρωσης αυτής είναι μόνο η μη τήρηση των ουσιαστικών προϋποθέσεων της γένεσης του δικαιώματος επί της επιστροφής;

⁽¹⁾ ΕΕ L 351, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 13 Μαρτίου 2007 η K-Swiss, Inc. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 14 Δεκεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-14/06, K-Swiss, Inc. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-144/07 P)

(2007/C 117/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: K-Swiss, Inc. (εκπρόσωπος: H. E. Hübner, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ανατρέψει τη διάταξη του Πρωτοδικείου·

— να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας εκπρόθεσμη την προσφυγή της, παρέβη τους κανόνες 61, 62 και 68 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ ΕΕ 1995, L 303, σ. 1.

Προσφυγή της 15ης Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-150/07)

(2007/C 117/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: G. Wilms και M. Afonso)

Καθής: Πορτογαλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, αρνούμενη να καταβάλει στην Επιτροπή τόκους υπερημερίας για την καθυστέρημένη πληρωμή των ιδίων πόρων στο πλαίσιο του συστήματος ΑΤΑ και μη μεταβάλλοντας την εθνική της πρακτική όσον αφορά τη λογιστική καταχώριση των ιδίων πόρων στο πλαίσιο του προαναφερθέντος συστήματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, 6, παράγραφος 2, και 9, 10 και 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1552/89 ⁽¹⁾.
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στις 21 Φεβρουαρίου 1992, ημερομηνία της ανεπίσημης βεβαιώσεως των ποσών των επίδικων τελωνειακών οφειλών, τα ποσά αυτά δεν είχαν αμφισβητηθεί επισήμως ούτε από τους οφειλέτες ούτε από τον εγγυοδοτικό οργανισμό, η δε πληρωμή τους καλυπτόταν από εγγυήσεις κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως ΑΤΑ. Κατά συνέπεια, πληρούνταν οι προϋποθέσεις για την καταχώριση των βεβαιωθείσων απαιτήσεων στη «λογιστική Α».

Τα επίδικα ποσά έπρεπε να καταχωριστούν στη λογιστική Α και να καταλογιστούν στον κοινοτικό προϋπολογισμό εντός της προθεσμίας που τάσσει ο κανονισμός 1552/89. Στο μέτρο που οι πορτογαλικές αρχές καταχώρισαν με καθυστέρηση τα εν λόγω ποσά στον λογαριασμό που προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, οφείλονται τόκοι υπερημερίας υπολογιζόμενοι βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού αυτού και, μετά τις 31 Μαΐου 2000, βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 1150/2000 ⁽²⁾. Εξάλλου, οι πορτογαλικές αρχές έπρεπε να προσαρμόσουν την εθνική τους πρακτική στην κοινοτική νομοθεσία για την αντιμετώπιση παρόμοιας περιπτώσεως στο πλαίσιο της Συμβάσεως ΑΤΑ.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Συμβούλιο της Επικρατείας (Ελλάς) στις 19 Μαρτίου 2007 — Θεολόγος-Γρηγόριος Χατζηθανάσης κατά Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οργανισμού Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης (ΟΕΕΚ)

(Υπόθεση C-151/07)

(2007/C 117/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Αιτούν δικαστήριο

Συμβούλιο της Επικρατείας

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτών: Θεολόγος-Γρηγόριος Χατζηθανάσης

Καθών η αίτηση: Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Οργανισμός Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης (ΟΕΕΚ)

Προδικαστικό ερώτημα

Όταν υπήκοος κράτους μέλους, επικαλούμενος τίτλο που εμπίπτει, κατ' αυτόν, στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 92/51/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18.6.1992, τιτλοφορουμένης «σχετικά με ένα δεύτερο γενικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής εκπαίδευσης, το οποίο συμπληρώνει την οδηγία 89/48/ΕΟΚ» (ΕΕ L 209), ζητεί από τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους υποδοχής να του επιτραπεί η πρόσβαση σε επάγγελμα νομοθετικώς κατοχυρωμένο στο κράτος μέλος υποδοχής ή η άσκηση του επαγγέλματος τούτου, οι αρχές αυτές έχουν, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 1, 2, 3 και 4 της οδηγίας 92/51, ερμηνευόμενων υπό το φως των άρθρων 149 και 150 της Συνθήκης για την Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, τη δυνατότητα να απορρίψουν το αίτημα του ενδιαφερομένου (και να αποκλείσουν, έτσι, παντελώς την πρόσβασή του στο ανωτέρω επάγγελμα ή την άσκησή του στο κράτος μέλος υποδοχής), εκ μόνου του λόγου ότι ο επίμαχος τίτλος έχει μεν χορηγηθεί από αρχή του κράτους μέλους προελεύσεως, αλλά κατόπιν σπουδών, το μεγαλύτερο τμήμα των οποίων πραγματοποιήθηκε στο κράτος μέλος υποδοχής και σε φορέα, ο οποίος λειτουργεί μεν ελευθέρως στο κράτος μέλος υποδοχής, δεν αναγνωρίζεται, όμως, ως εκπαιδευτικό ίδρυμα στο κράτος τούτο, δυνάμει σχετικής γενικής διατάξεως της νομοθεσίας του;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) στις 22 Μαρτίου 2007 — Jacqueline Förster κατά IB-Groep

(Υπόθεση C-158/07)

(2007/C 117/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Centrale Raad van Beroep

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείουσα: Jacqueline Förster

Εφεσίβλητο: IB-Groep

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αφορά το άρθρο 7 του κανονισμού 1251/70 ⁽¹⁾ και τον σπουδαστή που έχει έλθει στις Κάτω Χώρες για λόγους κυρίως σπουδών και αρχικώς, παράλληλα με τις σπουδές του, άσκησε σε περιορισμένη έκταση βιοποριστικές δραστηριότητες, πλην όμως έπαυσε εν τω μεταξύ να ασκεί τις δραστηριότητες αυτές;
- 2) Εμποδίζεται από την οδηγία 93/96 ⁽²⁾ ο κατά το ερώτημα 1 σπουδαστής να επικαλεσθεί επιτυχώς το άρθρο 12 ΕΚ προς τον σκοπό χρηματοδότησεως σπουδών;
- 3) α. Ισχύει επίσης για την κάλυψη των δαπανών διαβίωσης σπουδαστών ο κανόνας ότι, όσον αφορά τις παροχές κοινωνικής πρόνοιας, ένας πολίτης της Ενώσεως που δεν ασκεί οικονομική δραστηριότητα μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 12 ΕΚ μόνον εφόσον διέμεινε νομίμως στη χώρα υποδοχής για ορισμένο χρονικό διάστημα ή εφόσον διαθέτει άδεια διαμονής;
- β. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, είναι θεμιτό να απαιτείται κατά το χρονικό αυτό διάστημα η τήρηση μιας προϋποθέσεως ως προς τη διάρκεια διαμονής αποκλειστικώς από υπηκόους άλλων, πλην της χώρας υποδοχής, κρατών μελών;
- γ. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, συνάδει προς το άρθρο 12 ΕΚ η πρόβλεψη μιας προϋποθέσεως ως προς τη διάρκεια διαμονής πέντε ετών;
- δ. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, ποια προϋπόθεση ως προς τη διάρκεια διαμονής είναι θεμιτή;
- 4) Πρέπει σε ατομικές περιπτώσεις να απαιτείται συντομότερη περίοδος νόμιμης διαμονής, όταν άλλοι παράγοντες εκτός από τη διάρκεια πιθανολογούν σε σημαντικό βαθμό την ύπαρξη εντάξεως στον κοινωνικό βίο της χώρας υποδοχής;

- 5) Όταν οι ενδιαφερόμενοι μπορούν, όπως προκύπτει από απόφαση του Δικαστηρίου έχουσα αναδρομικά αποτελέσματα, να αντλούν περισσότερα δικαιώματα από το άρθρο 12 απ' ό,τι γινόταν προηγουμένως δεκτό, μπορεί τότε να απαιτείται η τήρηση συναφών με αυτά δικαιολογημένων προϋποθέσεων που αφορούν χρονικά διαστήματα στο παρελθόν, όταν οι προϋποθέσεις αυτές γνωστοποιήθηκαν λίγο μετά τη δημοσίευση αυτής της αποφάσεως;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 1251/70 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1970, περί του δικαιώματος των εργαζομένων να παραμένουν στην επικράτεια κράτους μέλους μετά την άσκηση σ' αυτό ορισμένης εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 64).

⁽²⁾ Οδηγία 93/96/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993, σχετικά με το δικαίωμα διαμονής των σπουδαστών (ΕΕ L 317, σ. 59).

Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-159/07)

(2007/C 117/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Simonsson και P. Andrade)

Καθή: Πορτογαλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2005/23/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Μαρτίου 2005, για την τροποποίηση της οδηγίας 2001/25/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών ⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τις κοινοποιήσει στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 29 Σεπτεμβρίου 2005.

⁽¹⁾ ΕΕ L 62, σ. 14.

**Προσφυγή της 29ης Μαρτίου 2007 — Βασίλειο της Ισπανίας
κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως**

(Υπόθεση C-167/07)

(2007/C 117/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγον: Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: N. Díaz Abad)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) 41/2007 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2006, περί καθορισμού, για το 2007, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των αλιευτικών δυνατοτήτων και των συναφών όρων στα κοινοτικά ύδατα και, για τα κοινοτικά σκάφη, σε ύδατα όπου απαιτούνται περιορισμοί αλιευμάτων, καθόσον δεν παρέχει ορισμένες ποσοτώσεις στον ισπανικό στόλο στα κοινοτικά ύδατα της Βόρειας Θάλασσας·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1) Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Σύμφωνα με το Βασίλειο της Ισπανίας, ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον δεν παρέχει ποσόστωση στην Ισπανία στα κοινοτικά ύδατα της Βόρειας Θάλασσας. Συγκεκριμένα, μετά την παρέλευση της μεταβατικής περιόδου που προβλέπεται στην Πράξη Προσχωρήσεως, παρέχεται στα άλλα κράτη μέλη το δικαίωμα προσβάσεως στα ύδατα αυτά και στους πόρους τους, ενώ στην Ισπανία παρέχεται μόνο το δικαίωμα προσβάσεως στα ύδατα αυτά.

2) Εσφαλμένη ερμηνεία της Πράξεως Προσχωρήσεως της Ισπανίας

Η Πράξη Προσχωρήσεως της Ισπανίας δεν κάνει διάκριση μεταξύ της προσβάσεως στα ύδατα και της προσβάσεως στους πόρους κατά τον καθορισμό των κανόνων που ισχυαν κατά τη μεταβατική περίοδο για την Ισπανία. Επιπλέον, οι διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως πρέπει να ερμηνευθούν σύμφωνα με το περιεχόμενο και τον σκοπό τους.

3) Παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2371/2002 ⁽²⁾

Οι ποσοτώσεις που παρέχονται για πρώτη φορά από το τέλος της μεταβατικής περιόδου που προέβλεπε η Πράξη Προσχωρήσεως αποτελούν νέες αλιευτικές δυνατότητες. Παραλείποντας να παράσχει ποσοτώσεις στην Ισπανία, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού ΕΚ 2371/2002.

⁽¹⁾ ΕΕ 2007, L 15, σ. 1.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής (ΕΕ L 358, σ. 59).

Αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, τις οποίες υπέβαλε το Tribunal de Grande instance de Nanterre (Γαλλία) στις 2 Απριλίου 2007 — 1. S.A. SAFBA κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 2. S.A. Sucreries et Raffineries d'Erstein κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 3. SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 4. SA Sucrerie de Bourgogne κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 5. Sucrerie Bourdon κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 6. S.A. des Sucreries du Marquenterre κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 7. Cristal Union κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 8. S.A. Lesaffre Frères κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 9. Société Vermendoise Industries κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers, 10. S.A. Sucreries de Toury et Usines annexes κατά Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

(Υπόθεση C-175/07)

(Υπόθεση C-176/07)

(Υπόθεση C-177/07)

(Υπόθεση C-178/07)

(Υπόθεση C-179/07)

(Υπόθεση C-180/07)

(Υπόθεση C-181/07)

(Υπόθεση C-182/07)

(Υπόθεση C-183/07)

(Υπόθεση C-184/07)

(2007/C 117/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de Grande instance de Nanterre (Γαλλία)

Διάδικοι στις υποθέσεις των κυρίων δικών

Προσφεύγουσες: S.A. SAFBA (C-175/07), S.A. Sucreries et Raffineries d'Erstein (C-176/07), SA Sucreries & Distilleries de Souppes — Ouvré Fils (C-177/07), SA Sucrerie de Bourgogne (C-178/07), Sucrerie Bourdon (C-179/07), S.A. des Sucreries du Marquenterre (C-180/07), Cristal Union (C-181/07), S.A. Lesaffre Frères (C-182/07), Société Vermendoise Industries (C-183/07), S.A. Sucreries de Toury et Usines annexes (C-184/07)

Καθών: Directeur général des douanes et droits indirects και Receveur principal des douanes et droits indirects de Gennevilliers

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Είναι ανίσχυρος ο κανονισμός 314/2002 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ⁽¹⁾, λαμβανομένων υπόψη του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001 του Συμβουλίου, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης ⁽²⁾, και των αρχών της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθόσον δεν προβλέπει ότι, για τον υπολογισμό της εισφοράς στην παραγωγή, δεν πρέπει να υπολογίζονται οι ανάγκες χρηματοδοτήσεως των ποσοτήτων ζάχαρης που περιέχονται σε μεταποιημένα προϊόντα τα οποία εξάγονται χωρίς να καταβάλλεται επιστροφή κατά την εξαγωγή;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό:

Είναι ανίσχυρος ο κανονισμός 1686/2005 ⁽³⁾ λαμβανομένων υπόψη του κανονισμού 314/2002 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του άρθρου 15 του κανονισμού 1260/2001 του Συμβουλίου, καθώς και της αρχής της αναλογικότητας, καθόσον καθορίζει εισφορά στην παραγωγή ζάχαρης, η οποία υπολογίζεται με βάση μια «μέση ζημία» ανά εξαγόμενο τόνο, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ποσότητες που εξάγονται χωρίς καταβολή επιστροφής, μολονότι οι ίδιες αυτές ποσότητες περιλαμβάνονται στο σύνολο το οποίο αποτελεί τη βάση για την εκτίμηση της συνολικής ζημίας προς χρηματοδότηση;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 314/2002 της Επιτροπής, της 20ής Φεβρουαρίου 2002, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των ποσοτώσεων στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 50, σ. 40).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1260/2001 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 2001, για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 178, σ. 1).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1686/2005 της Επιτροπής, της 14ης Οκτωβρίου 2005, για τον καθορισμό, όσον αφορά την περίοδο εμπορίας 2004/2005, των ποσών των εισφορών στην παραγωγή, καθώς και του συντελεστή της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 271, σ. 12).

Προσφυγή της 3ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-192/07)

(2007/C 117/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Κοντού-Durande και W. Bogensberger)

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παραλείποντας να θεσπίσει ή να κοινοποιήσει στην Επιτροπή τις νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις που απαιτούνται για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 2003/86/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, σχετικά με το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή,

— να καταδικάσει Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας 2003/86/ΕΚ στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 3 Οκτωβρίου 2005.

⁽¹⁾ ΕΕ L 251, σ. 12.

Προσφυγή της 12ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-199/07)

(2007/C 117/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Πατακιά και D. Kukovec)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα

— Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία εισάγοντας εκ των πραγμάτων ένα πρόσθετο κριτήριο αυτόματου αποκλεισμού πέραν εκείνων που προβλέπονται ρητώς στο άρθρο 31 παράγραφος 2 της Οδηγίας 93/38/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 14.6.1993 «περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των τηλεπικοινωνιών» εις βάρος των αλλοδαπών γραφείων μελετών, και παραλείποντας να διακρίνει στον επίμαχο διαγωνισμό μεταξύ κριτηρίων ποιοτικής επιλογής και κριτηρίων ανάθεσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την κοινοτική νομοθεσία για τις δημόσιες συμβάσεις, και ειδικότερα τα άρθρα: 4 παράγραφος 2, 31 παράγραφοι 1 και 2, και 34 παράγραφος 1 στοιχείο α) της οδηγίας 93/38/ΕΟΚ, όπως αυτά ερμηνεύονται από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των τυπικών προσόντων που διέπει το κοινοτικό δίκαιο για τις δημόσιες συμβάσεις, επίσης δε τα άρθρα 12 και 49 της Συνθήκης.

— Να καταδικάσει Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή έλαβε καταγγελία αναφορικά με παρατυπίες στα πλαίσια διαγωνισμού που προκήρυξε η ΕΡΓΑ ΟΣΕ ΑΕ κατά το έτος 2003, με αντικείμενο τις «Μελέτες κτιριακών και ηλεκτρομηχανικών έργων και εγκαταστάσεων Α' φάσης Συγκροτήματος Σταθμών Θριασίου Πεδίου».

Υπό το φως της νομολογίας του Δικαστηρίου, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο όρος συμμετοχής των γραφείων μελετών στο διαγωνισμό που προβλέπει την κατάταξη τους σύμφωνα με το ελληνικό σύστημα σε τάξεις και δη στις «καλούμενες» τάξεις, εισάγει εκ των πραγμάτων λόγο αποκλεισμού πέραν των λόγων αποκλεισμού που αναφέρονται ρητώς στο άρθρο 31 παράγρ. 2 της οδηγίας 93/38/ΕΟΚ και αποτελεί σε κάποιες περιπτώσεις, διάκριση σε βάρος των αλλοδαπών γραφείων μελετών, κατά παράβαση του άρθρου 4 παράγρ. 2 της οδηγίας 93/38/ΕΟΚ.

Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι ο προαναφερόμενος όρος της ως άνω προκήρυξης διαγωνισμού παραβιάζει την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των διπλωμάτων, πτυχίων ή άλλων αποδεικτικών τυπικών προσόντων και τα άρθρα 12 και 49 ΕΚ.

Περαιτέρω, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προκήρυξη του επίμαχου διαγωνισμού δε διαχωρίζει τα στάδια επιλογής και ανάθεσης και συγχέει τα κριτήρια επιλογής με τα κριτήρια ανάθεσης, κατά παράβαση των άρθρων 31 και 34 της οδηγίας 93/38/ΕΟΚ.

Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι η επικαλούμενη από τις ελληνικές αρχές κατάργηση προϋφισταμένου νόμου δεν εξάλειψε την αποδιδόμενη παράβαση, εφόσον πρόκειται για πλημμελή εφαρμογή των σχετικών κοινοτικών διατάξεων από τις ελληνικές αρχές και όχι για ελλιπή μεταφορά τους στο ελληνικό δίκαιο.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεωρεί ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχει δυνάμει των άρθρων 4 παράγρ. 2, 31 παράγραφοι 1 και 2 και 34 παράγρ. 1, στοιχείο α) της οδηγίας 93/38/ΕΟΚ καθώς και την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των τυπικών προσόντων και τα άρθρα 12 και 49 ΕΚ.

(¹) ΕΕ L 199 της 9.8.1993, σ. 84 έως 138.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Προσφυγή της 12ης Μαρτίου 2007 — Hamdi κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-75/07)

(2007/C 117/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Ahmed Hamdi (Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες)
(εκπρόσωπος: M.J.G. Uiterwaal, advocaat)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι στην περίπτωση του προσφεύγοντος η κοινή θέση 2002/402/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93) κακώς αποτέλεσε νομική βάση του κανονισμού 2001/2580/ΕΚ (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70), οπότε ο κανονισμός αυτός δεν είναι δεσμευτικός έναντι του προσφεύγοντος·
- επικουρικά, να αναγνωρίσει ότι ο κανονισμός αυτός δεν έχει εφαρμογή επί του προσφεύγοντος·
- επικουρικότερα, να ακυρώσει την απόφαση 2006/1008/ΕΚ της 21ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 379, σ 123)·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή, καθόσον εθνικό δικαστήριο θεώρησε αποδεδειγμένο ότι ο προσφεύγων ανήκε σε τρομοκρατική οργάνωση, το Hofstadgroep. Ο προσφεύγων έχει υποβάλει αίτηση αναίρεσως της αποφάσεως αυτής.

Με την απόφαση 2006/1008/ΕΚ ⁽¹⁾ το Συμβούλιο ενέγραψε τον προσφεύγοντα στον κατάλογο των προσώπων και οντοτήτων επί των οποίων έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 ⁽²⁾.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται προς στήριξη της προσφυγής του ότι τόσο η βαλλόμενη απόφαση όσο και ο βαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκαν κατά παράβαση ουσιωδών τύπων και ιδίως έχουν ανεπαρκή αιτιολογία. Όσον αφορά τον κανονισμό, ο προσφεύγων προβάλλει ότι το Συμβούλιο δεν εξήγησε γιατί ο κανονισμός αυτός ήταν αναγκαίος στο πλαίσιο της κοινής αγοράς. Όσον αφορά την απόφαση, ο προσφεύγων διατείνεται ότι η απόφαση αυτή δεν εξηγεί γιατί το Συμβούλιο θεώρησε ότι ο κανονισμός 2580/2001 έχει εφαρμογή επί του προσφεύγοντος.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η βαλλόμενη απόφαση δεν έχει την αναγκαία νομική βάση. Κατά τον προσφεύγοντα, ο κανονισμός 2580/2001 αντικείται ιδίως στη Συνθήκη ΕΚ κατά το μέρος που ο κανονισμός αυτός εφαρμόστηκε επί του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων διατείνεται ότι ο βαλλόμενος κανονισμός δεν συνιστά δεσμευτική εκτέλεση υποχρεώσεων που απορρέουν από

απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών. Περαιτέρω, λείπει κάθε σύνδεσμος μεταξύ του προσφεύγοντος και τρίτων χωρών ή άλλων πτυχών της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας, οπότε ο δεύτερος πυλώνας δεν έχει σχέση με τον προσφεύγοντα.

Περαιτέρω, ο προσφεύγων ισχυρίζεται συναφώς ότι το άρθρο 308 ΕΚ δεν αποτελεί νομική βάση, καθόσον δεν υπάρχει σύνδεσμος με το να γίνει πραγματικότητα η κοινή αγορά. Ακόμη, με τον βαλλόμενο κανονισμό δεν επιτυγχάνεται κάποιος στόχος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, οπότε ούτε ο συνδυασμός των άρθρων 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ αποτελεί κατάλληλη νομική βάση.

Τέλος, ο προσφεύγων διατείνεται ότι η βαλλόμενη απόφαση προσβάλλει θεμελιώδη δικαιώματά του, και ιδίως το δικαίωμα να απολαμβάνει αδιατάρακτα την ιδιοκτησία του και το δικαίωμα να έχει αδιατάρακτη ιδιωτική ζωή, όπως τα δικαιώματα αυτά μεταξύ άλλων απορρέουν από τη Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ).

⁽¹⁾ Απόφαση του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2006, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 379, σ. 123).

⁽²⁾ Κανονισμός του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70).

Προσφυγή της 12ης Μαρτίου 2007 — El Fatmi κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-76/07)

(2007/C 117/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Nouriddin El Fatmi (Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες)
(εκπρόσωπος: M.J.G. Uiterwaal, advocaat)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναγνωρίσει ότι στην περίπτωση του προσφεύγοντος η κοινή θέση 2002/402/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93) κακώς αποτέλεσε νομική βάση του κανονισμού 2001/2580/ΕΚ (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70), οπότε ο κανονισμός αυτός δεν είναι δεσμευτικός έναντι του προσφεύγοντος·

- επικουρικά, να αναγνωρίσει ότι ο κανονισμός αυτός δεν έχει εφαρμογή επί του προσφεύγοντος·
- επικουρικότερα, να ακυρώσει την απόφαση 2006/1008/ΕΚ της 21ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 379, σ. 123)·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα του προσφεύγοντος είναι παρεμφερείς με τους ισχυρισμούς και τα κύρια επιχειρήματα στην υπόθεση T-75/07, Hamdi κατά Συμβουλίου, εξαιρουμένου του τελευταίου ισχυρισμού, ο οποίος δεν προβάλλεται από τον προσφεύγοντα στην παρούσα υπόθεση.

Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — KG Holding NV (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-81/07)

(2007/C 117/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Jan Rudolf Maas ως σύνδικος της πτωχεύσεως της K.G. Holding NV (Ρότερνταμ, Κάτω Χώρες) (εκπρόσωποι: G. van der Wal en T. Boesman, advocaten)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-30/2005 και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως 2006/939/ΕΚ της Επιτροπής, της 19ης Ιουλίου 2006, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που κοινοποίησαν οι Κάτω Χώρες υπέρ της KG Holding NV (1).

Η σχεδιασθείσα ενίσχυση αφορούσε μια ενίσχυση αναδιάρθρωσεως που οι Κάτω Χώρες ήθελαν να χορηγήσουν στην KG Holding NV με ένα ήδη εγκεκριμένο δάνειο διασώσεως και με μετοχοποίηση των τόκων του δανείου αυτού. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή κήρυξε ασύμβατο με την κοινή αγορά το μέτρο ενισχύσεως που είχε τη μορφή ενισχύσεως αναδιάρθρωσεως.

Η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και τη θυγατρική της Kliq BV το μέρος της ενισχύσεως το οποίο ως δάνειο διασώσεως μεταφέρθηκε από την KG Holding NV στην Kliq BV και μετατράπηκε σε εταιρικά

μερίδια και ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να αναγγείλουν τις απαιτήσεις τους κατά της KG Holding NV και/ή της Kliq Reintegratie στους συνδίκους των πτωχεύσεων των εταιριών αυτών.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και αντίκειται στο άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να αναγγείλουν στους συνδίκους των πτωχεύσεων τις απαιτήσεις τους ποσού 35,75 εκατομμυρίων ευρώ κατά της KG Holding NV και της Kliq Reintegratie. Είναι ασαφές αν στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή έκρινε σχετικά με την KG Holding NV ότι πρόκειται για παράνομη ενίσχυση ποσού 35,75 εκατομμυρίων ευρώ που οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν ή αν πρόκειται για ενίσχυση διασώσεως που στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή ενέκρινε βάσει του σημείου 23, στοιχείο δ', των κοινοτικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων (?). Περαιτέρω, στην απόφασή της της 16ης Δεκεμβρίου 2003 (?), η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να διατεθεί το ποσό αυτό για τη χρηματοδότηση της απολύσεως μελών του προσωπικού και για την εξαγορά των περιττών συμβάσεων της Kliq Reintegratie και μετά να εκκαθαριστεί η Kliq Reintegratie.

Δεύτερον ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή κακώς αποφάνθηκε επί της ολοσχερούς καταβολής των κατεχομένων από την KG Holding NV εταιρικών μεριδίων της Kliq BV μέσω συμψηφισμού της υποχρέωσεως της KG Holding NV με την απαίτηση της KG Holding NV κατά της Kliq BV βάσει της συμβάσεως δανείου. Τούτο δεν αποτέλεσε μέρος της αποφάσεως της 5ης Αυγούστου 2005 (?) με την οποία κινήθηκε η διαδικασία. Η Επιτροπή ενήργησε κατά κατάχρηση των εξουσιών της και σε αντίθεση με το δικαίωμα άμυνας και το δικαίωμα ακροάσεως.

Τρίτον, η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει ότι η φερόμενη ενίσχυση δύναται να επηρεάσει δυσμενώς τον ανταγωνισμό και το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ή τουλάχιστον είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένο αυτό που η Επιτροπή έκρινε εν προκειμένω.

Τέταρτον, η Επιτροπή κακώς όρισε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και την Kliq BV τη φερόμενη ενίσχυση ποσού 9,25 εκατομμυρίων ευρώ. Επίσης, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και/ή την Kliq Reintegratie τη φερόμενη ενίσχυση 35,75 εκατομμυρίων ευρώ μέσω αναγγελίας στους συνδίκους των πτωχεύσεων των εν λόγω εταιριών. Με την πτώχευση της KG Holding NV, της Kliq Reintegratie και της Kliq BV, η ανάκτηση των φερόμενων ενισχύσεων είναι εις το διηνεκές αδύνατη και εν πάση περιπτώσει είναι άσκοπη, υπό την έννοια ότι η ανάκτηση μέσω αναγγελίας στους συνδίκους των πτωχεύσεων των πιο πάνω εταιριών δεν είναι αναγκαία, και μάλιστα είναι εντελώς περιττή για να δοθεί τέλος στη νόθευση του ανταγωνισμού.

Πέμπτον, η Επιτροπή κακώς αποφάνθηκε και έλαβε εσφαλμένη από νομικής απόψεως θέση επί μιας πιστωτικής διευκολύνσεως 17 εκατομμυρίων ευρώ την οποία οι Κάτω Χώρες είχαν παράσχει στην KG Holding NV κατά τη σύστασή της, η οποία χορηγήθηκε σύμφωνα με τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων και η οποία δεν αποτελεί μέρος του μέτρου που εξετάζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

Τέλος, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να λάβουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να ανακτήσουν από την KG Holding NV ποσό 9,25 εκατομμυρίων ευρώ, περιλαμβανομένων των τόκων από την ημερομηνία που οι επί μέρους δόσεις τέθηκαν στη διάθεση των αποδεκτών μέχρι την ημερομηνία της πραγματικής ανακτήσεώς τους. Η απαίτηση αυτή είναι αντίθετη με το εθνικό πτωχευτικό δίκαιο.

(¹) ΕΕ L 366, σ. 40.

(²) ΕΕ 1999, C 288, σ. 2.

(³) Ενίσχυση N 510/2003 — Ενίσχυση διασώσεως της Kliq Holding NV (ΕΕ 2004, C 33, σ. 8).

(⁴) Κρατική ενίσχυση C-30/2005 (πρώην N 78/2004) — Ενίσχυση αναδιάρθρωσεως της KG Holding NV — Πρόσκληση για την υποβολή παρατηρήσεων σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 2005, C 280, σ. 2).

Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — Kliq (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-82/07)

(2007/C 117/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Jan Rudolf Maas και Cornelis Van den Bergh ως σύνδικοι της πτωχεύσεως της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης Kliq BV (Apeldoorn, Κάτω Χώρες) (εκπρόσωποι: G. van der Wal και T. Boesman, advocaten)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-30/2005 και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες βάλλουν κατά της αποφάσεως 2006/939/ΕΚ της Επιτροπής, της 19ης Ιουλίου 2006, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που κοινοποίησαν οι Κάτω Χώρες υπέρ της KG Holding NV (¹).

Η σχεδιασθείσα ενίσχυση αφορούσε μια ενίσχυση αναδιάρθρωσεως που οι Κάτω Χώρες ήθελαν να χορηγήσουν στην KG Holding NV με ένα ήδη εγκεκριμένο δάνειο διασώσεως και με μετοχοποίηση των τόκων του δανείου αυτού. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή κήρυξε ασύμβατο με την κοινή αγορά το μέτρο ενισχύσεως που είχε τη μορφή ενισχύσεως αναδιάρθρωσεως.

Η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και τη θυγατρική της Kliq BV το μέρος

της ενισχύσεως το οποίο ως δάνειο διασώσεως μεταφέρθηκε από την KG Holding NV στην Kliq BV και μετατράπηκε σε εταιρικά μερίδια και ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να αναγγείλουν τις απαιτήσεις τους κατά της KG Holding NV και/ή της Kliq Reïntegratie στους συνδίκους των πτωχεύσεων των εταιριών αυτών.

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν, πρώτον, ότι η Επιτροπή κακώς αποφάνθηκε επί της ολοσχερούς καταβολής των κατεχομένων από την KG Holding NV εταιρικών μεριδίων της Kliq BV μέσω συμψηφισμού της υποχρεώσεως της KG Holding NV με την απαίτηση της KG Holding NV κατά της Kliq BV βάσει της συμβάσεως δανείου. Τούτο δεν αποτέλεσε μέρος της αποφάσεως της 5ης Αυγούστου 2005 (²) με την οποία κινήθηκε η διαδικασία. Η Επιτροπή ενήργησε κατά κατάχρηση των εξουσιών της και σε αντίθεση με το δικαίωμα άμυνας και το δικαίωμα ακροάσεως. Δεύτερον, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι η Kliq BV πρέπει να θεωρηθεί αποδέκτης κρατικής ενισχύσεως ποσού 9,25 εκατομμυρίων ευρώ. Εν προκειμένω, η Επιτροπή κακώς δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 43 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως «μετατροπή του δανείου διάσωσης σε εταιρικό κεφάλαιο» ουδόλως δύναται να καταλογιστεί στις Κάτω Χώρες και ως εκ τούτου δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Έτσι, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα εκτιμήσεως όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά. Για τους λόγους αυτούς, κατά τους προσφεύγοντες η προσβαλλόμενη απόφαση είναι από πραγματικής και/ή νομικής απόψεως εσφαλμένη, ή τουλάχιστον ακατανόητη και/ή εσφαλμένως ή ανεπαρκώς αιτιολογημένη και αντίθετη προς το άρθρο 87 ΕΚ και/ή το άρθρο 253 ΕΚ.

Τρίτον, η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει ότι η φερόμενη ενίσχυση δύναται να επηρεάσει δυσμενώς τον ανταγωνισμό και το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ή τουλάχιστον είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένο αυτό που η Επιτροπή έκρινε εν προκειμένω.

Τέταρτον, η Επιτροπή κακώς όρισε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και την Kliq BV τη φερόμενη ενίσχυση ποσού 9,25 εκατομμυρίων ευρώ. Με την πτώχευση της KG Holding NV, της Kliq Reïntegratie και της Kliq BV, η ανάκτηση των φερόμενων ενισχύσεων είναι εις το διηνεκές αδύνατη και εν πάση περιπτώσει είναι άσκοπη, υπό την έννοια ότι η ανάκτηση μέσω αναγγелиας στους συνδίκους των πτωχεύσεων των πιο πάνω εταιριών δεν είναι αναγκαία, και μάλιστα είναι εντελώς περιττή για να δοθεί τέλος στη νόθευση του ανταγωνισμού.

Πέμπτον, η Επιτροπή κακώς όρισε ότι το ποσό που οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και την Kliq BV περιλαμβάνει και τους τόκους από την ημερομηνία που οι επί μέρους δόσεις τέθηκαν στη διάθεση των αποδεκτών μέχρι την ημερομηνία της πραγματικής ανακτήσεώς τους. Η απαίτηση αυτή είναι αντίθετη με το εθνικό πτωχευτικό δίκαιο.

(¹) ΕΕ L 366, σ. 40.

(²) Κρατική ενίσχυση C 30/2005 (πρώην N 78/2004) — Ενίσχυση αναδιάρθρωσεως της KG Holding NV — Πρόσκληση για την υποβολή παρατηρήσεων σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 2005, C 280, σ. 2).

Προσφυγή της 14ης Μαρτίου 2007 — Klij Reintegratie (σε πτώχευση) κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-83/07)

(2007/C 117/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Jean Leon Marcel Groenewegen ως σύνδικος της πτωχεύσεως της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης Klij Reintegratie BV (Amersfoort, Κάτω Χώρες) (εκπρόσωποι: G. van der Wal en T. Boesman, advocaten)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-30/2005 και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως 2006/939/ΕΚ της Επιτροπής, της 19ης Ιουλίου 2006, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που κοινοποίησαν οι Κάτω Χώρες υπέρ της KG Holding NV ⁽¹⁾.

Η σχεδιασθείσα ενίσχυση αφορούσε μια ενίσχυση αναδιάρθρωσεως που οι Κάτω Χώρες ήθελαν να χορηγήσουν στην KG Holding NV με ένα ήδη εγκεκριμένο δάνειο διασώσεως και με μετοχοποίηση των τόκων του δανείου αυτού. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή κήρυξε ασύμβατο με την κοινή αγορά το μέτρο ενισχύσεως που είχε τη μορφή ενισχύσεως αναδιάρθρωσεως.

Η Επιτροπή έκρινε επίσης ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και τη θυγατρική της Klij BV το μέρος της ενισχύσεως το οποίο ως δάνειο διασώσεως μεταφέρθηκε από την KG Holding NV στην Klij BV και μετατράπηκε σε εταιρικά μερίδια και ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να αναγγείλουν τις απαιτήσεις τους κατά της KG Holding NV και/ή της Klij Reintegratie στους συνδικούς των πτωχεύσεων των εταιριών αυτών.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και αντικείται στο άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να αναγγείλουν στους συνδικούς των πτωχεύσεων τις απαιτήσεις τους ποσού 35,75 εκατομμυρίων ευρώ κατά της KG Holding NV και της Klij Reintegratie.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται εν προκειμένω ότι το Ολλανδικό Δημόσιο δεν έχει καμία απαίτηση κατά της Klij Reintegratie. Επιπλέον, η Klij Reintegratie δεν είναι αποδέκτρια κρατικής

ενισχύσεως και στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή δεν την θεώρησε αποδέκτρια κρατικής ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, ουδείς λόγος συντρέχει να αναζητήσει το Δημόσιο την ενίσχυση από την Klij Reintegratie ή να εφαρμοστεί ειδικά το σημείο 23, στοιχείο δ', των κοινοτικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων ⁽²⁾.

Επίσης είναι ασαφές αν στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή έκρινε σχετικά με την Klij Reintegratie ότι πρόκειται για παράνομη ενίσχυση ποσού 35,75 εκατομμυρίων ευρώ που οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν ή αν πρόκειται για ενίσχυση διασώσεως που στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή ενέκρινε βάσει του σημείου 23, στοιχείο δ', των κοινοτικών κατευθυντηρίων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων ⁽³⁾. Περαιτέρω, στην απόφασή της της 16ης Δεκεμβρίου 2003 ⁽⁴⁾, η Επιτροπή είχε συμφωνήσει να διατεθεί το ποσό αυτό για τη χρηματοδότηση της απολύσεως μελών του προσωπικού και για την εξαγορά των περιττών συμβάσεων της Klij Reintegratie και μετά να εκκαθαριστεί η Klij Reintegratie.

Δεύτερον, η Επιτροπή παρέλειψε να αποδείξει ότι η φερόμενη ενίσχυση δύναται να επηρεάσει δυσμενώς τον ανταγωνισμό και το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ή τουλάχιστον είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένο αυτό που η Επιτροπή έκρινε εν προκειμένω.

Τρίτον, η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι οι Κάτω Χώρες πρέπει να ανακτήσουν από την KG Holding NV και/ή την Klij Reintegratie τη φερόμενη ενίσχυση 35,75 εκατομμυρίων ευρώ μέσω αναγγελίας στους συνδικούς των πτωχεύσεων των εν λόγω εταιριών. Με την πτώχευση της KG Holding NV, της Klij Reintegratie και της Klij BV, η ανάκτηση των φερόμενων ενισχύσεων είναι εις το διηνεκές αδύνατη και εν πάση περιπτώσει είναι άσκοπη, υπό την έννοια ότι η ανάκτηση μέσω αναγγελίας στους συνδικούς των πτωχεύσεων των πιο πάνω εταιριών δεν είναι αναγκαία, και μάλιστα είναι εντελώς περιττή για να δοθεί τέλος στη νόθευση του ανταγωνισμού.

Τέταρτον, η Επιτροπή κακώς αποφάνθηκε και έλαβε εσφαλμένη από νομικής απόψεως θέση επί μιας πιστωτικής διευκολύνσεως 17 εκατομμυρίων ευρώ την οποία οι Κάτω Χώρες είχαν παράσχει στην KG Holding NV κατά τη σύστασή της, η οποία χορηγήθηκε σύμφωνα με τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων και η οποία δεν αποτελεί μέρος του μέτρου που εξετάζεται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

⁽¹⁾ ΕΕ L 366, σ. 40.

⁽²⁾ ΕΕ 1999, C 288, σ. 2.

⁽³⁾ ΕΕ 1999, C 288, σ. 2.

⁽⁴⁾ Ενίσχυση N 510/2003 — Ενίσχυση διασώσεως της Klij Holding NV (ΕΕ 2004, C 33, σ. 8).

Προσφυγή της 13ης Μαρτίου 2007 — Mineral and Chemical Company «Eurochem» κατά Συμβουλίου

(Υπόθεση T-84/07)

(2007/C 117/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Open Joint Stock Company Mineral and Chemical Company «Eurochem» (Μόσχα, Ρωσία) (εκπρόσωποι: P. Vander Schueren και B. Entimov, δικηγόροι)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό και, ειδικότερα, το άρθρο 1, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα και τις συνδεδεμένες με αυτήν εταιρείες, για τις οποίες γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 14, α και β, του προσβαλλόμενου κανονισμού,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, ρωσική εταιρεία παραγωγής και εξαγωγής διαλυμάτων ουρίας και νιτρικού αμμωνίου, ζητεί την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1911/2006 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 2006, για την επιβολή οριστικού δασμού αντανάμπινγκ στις εισαγωγές διαλυμάτων ουρίας και νιτρικού αμμωνίου, καταγωγής Αλγερίας, Λευκορωσίας, Ρωσίας και Ουκρανίας, μετά από επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος των μέτρων σύμφωνα με το άρθρο 11 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 ⁽¹⁾.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα κοινοτικά όργανα καθόρισαν την κανονική αξία ως προς την προσφεύγουσα και συνέκριναν την αξία αυτή με την τιμή εξαγωγής κατά τρόπο εσφαλμένο, με συνέπεια να είναι εσφαλμένη η διαπίστωση περί ντάμπινγκ.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα κοινοτικά όργανα παραβίασαν το άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 3, του βασικού κανονισμού ⁽²⁾, διότι δεν προέβησαν σε ενδιάμεση επανεξέταση πριν την επανεξέταση ενόψει της λήξης ισχύος ενός μέτρου, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, και εξέδωσαν τον επίμαχο κανονισμό επαναφέροντας τους δασμούς στο αρχικό τους ύψος, παρά το γεγονός ότι είχαν την υποχρέωση και τη δυνατότητα να προβούν σε ενδιάμεση επανεξέταση είτε ex officio είτε βάσει επαρκών στοιχείων που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα.

⁽¹⁾ ΕΕ 2006, L 365, σ. 26.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 384/96 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1995 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1).

Προσφυγή της 20ής Μαρτίου 2007 — Gabel Industria Tessile κατά ΓΕΕΑ — Creaciones Garel (GABEL)

(Υπόθεση T-85/07)

(2007/C 117/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Gabel Industria Tessile S.p.A. (Rovellasca, Ιταλία) (εκπρόσωπος: A. Petruzzelli, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Creaciones Garel S. A.

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αποφασίσει τη μερική ακύρωση της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών της 25ης Ιανουαρίου 2007, που κοινοποιήθηκε στις 29 Ιανουαρίου 2007, στο μέτρο που αφορά την απόρριψη της αιτήσεως καταχώρισεως του κοινοτικού σήματος Gabel αριθ. 3754777 στην κλάση 24, καθόσον είναι αντίθετη προς το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94
- να διατηρήσει σε ισχύ την απόφαση του ίδιου τμήματος με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση καταχώρισεως του σήματος στην κλάση 25 για «μπουρνουζία»
- να υποχρεώσει το ΓΕΕΑ να προβεί στην καταχώριση του κοινοτικού σήματος Gabel αριθ. 3754777 στην κλάση 24, εκτός από τα «μπουρνουζία» της κλάσεως 25, και για τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση στην κλάση αυτή
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στο σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτούσα την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Η προσφεύγουσα.

Σήμα προς καταχώριση: Λεκτικό σήμα «GABEL» (αίτηση καταχώρισεως υπ' αριθ. 3.754.777) για προϊόντα των κλάσεων 24 και 25.

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιπαχθέντος σήματος ή σημείου: Creaciones Garel S.A.

Αντιπαχθέν δικαίωμα επί σήματος ή σημείου: Κοινοτικό εικονιστικό σήμα «GAREL», για προϊόντα των κλάσεων 24, 25 και 26.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Δέχθηκε την ανακοπή

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Δέχθηκε μερικώς την προσφυγή, στο μέτρο που η καταχώριση του σήματος γίνεται δεκτή για «μπουρνούζια» (κλάση 25).

Λόγοι ακυρώσεως: Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 για το κοινοτικό σήμα.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της προσφυγής.

Λόγοι ακυρώσεως: Παράβαση του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾, καθόσον τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν θεωρήθηκαν επαρκή για την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος, καθώς και παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94, καθόσον υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης των δύο αντιτιθέμενων σημάτων.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/941 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1).

Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2007 — Deichmann-Schuhe κατά ΓΕΕΑ — Design for Woman (DEITECH)

(Υπόθεση T-86/07)

(2007/C 117/42)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Heinrich Deichmann-Schuhe GmbH & Co. KG (Essen, Γερμανία) (εκπρόσωπος: Ο. Rauscher, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Design for Woman SA

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2007 (υπόθεση R 791/2006-2) του δεύτερου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα),
- να απορρίψει την αίτηση αριθ. 3378643 για καταχώριση κοινοτικού σήματος για όλα τα προϊόντα της κλάσης 25 (Ενδύματα, υποδήματα και είδη πιλοποίας),
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Η εταιρία Design for Woman SA.

Σήμα προς καταχώριση: Το εικονιστικό σήμα «DEITECH» για προϊόντα των κλάσεων 18 και 25 (αίτηση υπ' αριθ. 3 378 643).

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιπαχθέντος σήματος ή σημείου: Η προσφεύγουσα.

Αντιπαχθέν δικαίωμα επί σήματος ή σημείου: Το γερμανικό εικονιστικό σήμα «DEI-tex» και το διεθνές εικονιστικό σήμα «DEI-tex» προϊόντα της κλάσης 25, η δε ανακοπή έβαλλε κατά της καταχώρισης για την κλάση 25.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Απόρριψη της ανακοπής.

Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Scil Proteins κατά ΓΕΕΑ — Indena (affilene)

(Υπόθεση T-87/07)

(2007/C 117/43)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Scil Proteins GmbH (Halle, Γερμανία) (εκπρόσωπος: V. Dalichau, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Indena SpA (Μιλάνο, Ιταλία)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 23ης Ιανουαρίου 2006, και τη διορθωτική απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών της 31ης Ιανουαρίου 2007, που εκδόθηκαν στην υπόθεση R 10/2006-2, καθόσον απορρίπτουν την ανακοπή ως προς τα προϊόντα «εγχυλίσιμα φαρμακευτικών φυτών προοριζόμενα για τη ... βιομηχανία καλλυντικών και τη βιομηχανία τροφίμων και όχι για σκοπούς διαγνώσεως»
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Indena SpA.

Σήμα προς καταχώριση: Το εικονιστικό σήμα «affilene» για προϊόντα της κλάσεως 1 — αίτηση υπ' αριθ. 2 751 931.

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιπαχθέντος σήματος ή σημείου: Η προσφεύγουσα.

Αντιταχθέν δικαίωμα επί σήματος ή σημείου: Το λεκτικό κοινοτικό σήμα «AFFILIN» για προϊόντα των κλάσεων 1 και 5.

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Η ανακοπή έγινε δεκτή στο σύνολό της.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Η ανακοπή έγινε εν μέρει δεκτή.

Λόγοι ακυρώσεως: Παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94, καθόσον τα επίμαχα σήματα παρουσιάζουν ομοιότητα που προκαλεί κίνδυνο συγχύσεως και ως προς τα προϊόντα για τα οποία το τμήμα προσφυγών δέχθηκε την καταχώριση του σήματος «affilene».

Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Fabryka Samochodów Osobowych κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-88/07)

(2007/C 117/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Fabryka Samochodów Osobowych S.A. (Βαρσοβία, Δημοκρατία της Πολωνίας) (εκπρόσωποι: W. Radzickowski, R. A. Kozłowski και G. Dźwigała, νομικοί σύμβουλοι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει ανίσχυρη την απόφαση της Επιτροπής όσον αφορά το άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 4, με το οποίο διατάχθηκαν τα ακόλουθα αντισταθμιστικά μέτρα: α) περιορισμός της ετήσιας παραγωγής οχημάτων μέχρι τέλους Ιουλίου 2011 όσον αφορά την προσφεύγουσα, και τις εξ αυτής εξαρτώμενες εταιρίες, τώρα και στο μέλλον, καθώς και τις εταιρίες που ελέγχει η FSO με την ιδιότητα του μετόχου· β) απαγόρευση να ζητηθεί νέα άδεια πριν από τα τέλη Ιουλίου 2011·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί να κηρυχθεί ανίσχυρη η από 20 Δεκεμβρίου 2006 απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην αφορώσα κρατικές ενισχύσεις υπόθεση C-3/2005 [πρώην N 592/ 2004 (πρώην PL 51/2004)], με την οποία κηρύχθηκαν σύμφωνα με την κοινή αγορά μέτρα ενισχύσεων υπέρ της προσφεύγουσας τα οποία έλαβε μερικώς η Πολωνία σύμφωνα με το κείμενο της αποφάσεως, καθόσον η απόφαση αυτή επιβάλλει στην προσφεύγουσα και δικαιούχο των ενισχύσεων υποχρέωση περιορισμού της ετήσιας παραγωγής και των πωλήσεων μηχανοκίνητων οχημάτων

εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως μέχρι το 2011. Εξάλλου, η εν λόγω απόφαση περιλαμβάνει μεταξύ των αιτιολογιών της την επιβληθείσα στην προσφεύγουσα απαγόρευση να ζητήσει νέα άδεια προς του τέλους του 2011.

Η προσφεύγουσα ζητεί την κήρυξη του ανισχύρου της αποφάσεως διατεινόμενη ότι η απόφαση αυτή αντιβαίνει προς τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ και προς ουσιώδεις για τη λειτουργία της κανόνες. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιώδους τύπου.

Η προσφεύγουσα στηρίζει την προσφυγή της στους ακόλουθους λόγους:

— θεωρώντας ότι ένα μέρος της ενισχύσεως είχε ήδη χορηγηθεί, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και το άρθρο 3 του κανονισμού 659/1999 του Συμβουλίου (1) και υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών·

— προσδιορίζοντας το εύρος των αντισταθμιστικών μέτρων, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, την αρχή της ελεύθερης ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας, παρέβη το άρθρο 253 ΕΚ και τα άρθρα 11, 32, 37, 39 και 54 των κοινοτικών κατευθυντήριων γραμμών όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων (2) και υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, ιδίως επειδή: προσδιόρισε κατά μη ορθό τρόπο, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, την αξία της κρατικής ενισχύσεως, η οποία υπερεκτιμήθηκε· παρέλειψε να λάβει υπόψη τη μορφή της ενισχύσεως· όρισε εσφαλμένα τη σχετική αγορά· καθόρισε εσφαλμένα το μερίδιο της αγοράς της προσφεύγουσας, δικαιούχου της ενισχύσεως· δεν έλαβε υπόψη ουσιώδη στοιχεία κατά την εκτίμηση των αποτελεσμάτων της χορηγήσεως ενισχύσεως στην προσφεύγουσα· διέταξε αντισταθμιστικά μέτρα τα οποία θα επηρέαζον δυσμενώς τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να ανακτήσει την παραγωγική της ικανότητα μετά την ολοκλήρωση της αναδιάρθρωσεώς της και παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα αναπτύσσει δραστηριότητα σε περιοχές για τις οποίες προβλέπεται η χορήγηση περιφερειακών ενισχύσεων·

— η Επιτροπή προσέβαλε την αρχή της ασφαλείας δικαίου και παρέβη το άρθρο 253 ΕΚ προβλέποντας στο σκεπτικό της αποφάσεως της ένα πρόσθετο αντισταθμιστικό μέτρο το οποίο δεν προσδιορίζεται στο κύριο διατακτικό (*petitum*) της αποφάσεως·

— παραλείποντας να παράσχει πρόσφορες διευκρινίσεις σχετικά με τη φύση και την έκταση των επιβαλλόμενων αντισταθμιστικών μέτρων και παραλείποντας να αναφερθεί σε όλες τις προτάσεις που είχαν υποβληθεί επί του ζητήματος αυτού η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 253 ΕΚ.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1).

(2) ΕΕ 1999, C 288, σ. 2.

Προσφυγή-αγωγή της 23ης Μαρτίου 2007 — VIP Car Solutions κατά Κοινοβουλίου

(Υπόθεση T-89/07)

(2007/C 117/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

ΔιάδικοιΠροσφεύγουσα-ενάγουσα: Vip Car Solutions (Hoenheim, Γαλλία)
(Εκπρόσωπος: G. Welzer, avocat)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Αιτήματα της προσφεύγουσας-ενάγουσας

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο

- να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί αρνήσεως αναθέσεως της συμβάσεως PE/2006/06/UTD/1 — μεταφορά των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τις συνεδριάσεις του στο Στρασβούργο, που κοινοποιήθηκε στις 24 Ιανουαρίου 2007·
- να ακυρώσει όλες τις μεταγενέστερες πράξεις·
- να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να καταβάλει ως αποζημίωση το ποσό των 500 000 ευρώ·
- να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα·
- να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα μη δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα έως του ποσού των 5 000 ευρώ.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα βάλλει κατά της αποφάσεως Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία απορρίφθηκε η προσφορά της στον διαγωνισμό PE/2006/06/UTD/1 — μεταφορά των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τις συνεδριάσεις του στο Στρασβούργο (1).

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής της, η προσφεύγουσα-ενάγουσα προβάλλει, πρώτον, παράβαση των κριτηρίων ανάθεσης της συμβάσεως διαγωνισμού, ιδίως δε των κριτηρίων που αφορούν την τιμή, στο μέτρο που ισχυρίζεται ότι πρόσφερε την χαμηλότερη τιμή και ότι το κριτήριο αυτό έπρεπε να αναλογεί στο 55 % της αναθέσεως της συμβάσεως.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει το άρθρο 100 του δημοσιονομικού κανονισμού (2), σύμφωνα με το οποίο η γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων δύναται να παραλειφθεί στις περιπτώσεις που θα έθιγε τα θεμιτά εμπορικά συμφέροντα δημόσιων ή ιδιωτικών επιχειρήσεων ή θα παρέβλαπτε τον θεμιτό ανταγωνισμό μεταξύ των εν λόγω επιχειρήσεων. Κατά την προσφεύγουσα, η πληροφορία που ζητούσε,

δηλαδή η προτεινόμενη από τον ανάδοχο της σύμβασης τιμή, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου και, επομένως, δεν είναι νόμιμη η άρνηση κοινοποιήσεως.

(1) Προκήρυξη διαγωνισμού «Μεταφορά των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με αυτοκίνητο και μικρά λεωφορεία με οδηγό κατά τις περιόδους συνεδριάσεων στο Στρασβούργο», ΕΕ S 2006, 177-187988.

(2) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 26 Μαρτίου 2007 το Βασίλειο του Βελγίου κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Μαρτίου 2007 στην υπόθεση F-92/05, Genette κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-90/07 P)

(2007/C 117/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίον: Βασίλειο του Βελγίου (εκπρόσωπος: L. Van den Broeck)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Emmanuel Genette, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του ανααιρεσίοντος

Το ανααιρεσίον ζητεί από το Πρωτοδικείο

- Να αναίρεσει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 16ης Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-92/05.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2007, που εκδόθηκε στην υπόθεση F-92/05, Genette κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ) δέχθηκε την προσφυγή που άσκησε ο Genette με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Ιανουαρίου 2005, με την οποία αυτή αρνήθηκε, αφενός, να του επιτρέψει να ανακαλέσει την υποβληθείσα το 2001 αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του που απέκτησε στο πλαίσιο βελγικών συνταξιοδοτικών οργανισμών και, αφετέρου, να του επιτρέψει να ζητήσει εκ νέου τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του.

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσεως, το Βασίλειο του Βελγίου, παρεμβαίνον πρωτοδίκως υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής, προβάλλει πρώτον ότι το ΔΔΔ δεν είναι αρμόδιο να εκτιμήσει το παραδεκτό σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία της αιτήσεως για ανάκληση της αιτήσεως μεταφοράς στο κοινοτικό δίκαιο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν στο πλαίσιο βελγικών συνταξιοδοτικών οργανισμών. Κατά το ανααιρεσίον, το ΔΔΔ υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του αποφαινόμενο επί του περιεχομένου των εφαρμοστέων εν προκειμένω διατάξεων της βελγικής εσωτερικής νομοθεσίας.

Δεύτερον, το Βασίλειο του Βελγίου ισχυρίζεται ότι το ΔΔΔ παρέβη το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως δε τις διατάξεις του ΚΥΚ, με την κρίση του επί του παραδεκτού της ασκήσεως νέας αιτήσεως μεταφοράς.

Εξάλλου, το Βασίλειο του Βελγίου προβάλλει ότι το ΔΔΔ παρέβη την κοινοτική νομοθεσία με την εσφαλμένη κρίση του ως προς την ύπαρξη νέου πραγματικού περιστατικού γεγονός το οποίο, κατά την άποψή του, δεν έπρεπε να κριθεί σε σχέση με την έναρξη ισχύος της μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ, αλλά σύμφωνα με τις διατάξεις της Βελγικής νομοθεσίας.

Τέλος, το Βασίλειο του Βελγίου προβάλλει έναν λόγο αναιρέσεως αντλούμενο από την παράβαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

Προσφυγή της 19ης Μαρτίου 2007 — WWF-UK Ltd κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

(Υπόθεση T-91/07)

(2007/C 117/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: WWF-UK Ltd (Godalming, Ηνωμένο Βασίλειο) (εκπρόσωποι: P Sands, QC, J. Simor, Barrister, R. Stein, Solicitor)

Καθού: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τα συνολικά επιτρεπτά αλιεύματα που καθορίστηκαν με τον κανονισμό 41/2006 του Συμβουλίου για τον γάδο στις ζώνες που καλύπτει ο κανονισμός 423/2004, για τη θέσπιση μέτρων για την αποκατάσταση των αποθεμάτων γάδου,
- να διατηρήσει εντούτοις σε ισχύ τις διατάξεις αυτές μέχρι την αντικατάστασή τους,
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή ασκείται δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ και αφορά τα συνολικά επιτρεπτά αλιεύματα (στο εξής: ΤΑC) που καθορίστηκαν για το 2007 με τον κανονισμό 41/2006⁽¹⁾ (στο εξής: κανονισμός για τα ΤΑC) για τον γάδο στις ζώνες που καλύπτει ο κανονισμός 423/2004, για τη θέσπιση μέτρων για την αποκατάσταση των αποθεμάτων γάδου⁽²⁾ (στο εξής: σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου), κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής της 5ης Δεκεμβρίου 2006⁽³⁾.

Συνοπτικά, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη νομική πλάνη, διότι, παρά τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς του, δεν θέσπισε, όπως υποδείκνυε σχετική επιστημο-

νική γνωμοδότηση, μηδενικά ΤΑC, πράγμα απαραίτητο για την αύξηση των αποθεμάτων γάδου σε σχέση με τα σημερινά επίπεδα, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος καταρρέυσεως, και την επάνοδό τους σε ασφαλή, από βιολογικής απόψεως, επίπεδα.

Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα εν λόγω ΤΑC είναι παράνομα, διότι δεν είναι σύμφωνα με το σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου. Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή στηρίχθηκαν στο άρθρο 20 του κανονισμού 2371/2002⁽⁴⁾ (στο εξής: κανονισμός του 2002) για τον καθορισμό των σχετικών ΤΑC, και όχι στο σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα επίμαχα ΤΑC είναι παράνομα, διότι δεν είναι συμβατά με την αρχή της προφυλάξεως, όπως επιτάσσει το σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου, τα άρθρα 5, παράγραφος 3, 4 και 2, παράγραφος 1, του κανονισμού του 2002, η κοινή αλιευτική πολιτική, το άρθρο 174 ΕΚ και τα άρθρα 5 και 6 της Συμφωνίας του ΟΗΕ του 1995.

Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα θεσπισθέντα επίμαχα ΤΑC στερούνται λογικής, διότι έχουν καθοριστεί σε τέτοιο ύψος ώστε, σύμφωνα με όλα τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία, τα αποθέματα είτε θα παραμείνουν στα σημερινά επίπεδά τους, με κίνδυνο να καταρρεύσουν, είτε θα καταρρεύσουν.

Τέταρτον, κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας, διότι τα ΤΑC καθορίστηκαν σε ύψος που να εξυπηρετεί πολιτικούς και οικονομικούς σκοπούς και όχι στο ύψος που είναι απαραίτητο για την επίτευξη του σκοπού του σχεδίου αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου, σύμφωνα με το οποίο τα αποθέματα αυτά πρέπει, εντός ενός έτους, ή εντός του συντομότερου χρονικού διαστήματος πέραν του έτους, να αυξηθούν σε τέτοιο επίπεδο ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος κατάρρευσης.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, αν το σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου δεν προέβλεπε μηδενικά ΤΑC, θα εξακολουθούσε να είναι παράνομο, διότι θα αντέβαινε στην αρχή της προφυλάξεως.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε νομική πλάνη, διότι δεν εξέδωσε ρυθμίσεις σχετικά με την προβλεπόμενη στο σχέδιο αποκατάστασης των αποθεμάτων γάδου ζώνη ICES (International Council for the Exploration of the Sea, Διεθνές Συμβούλιο για την Εξερεύνηση της Θάλασσας) VIId.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 41/2007 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2006, περί καθορισμού, για το 2007, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων και ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, των αλιευτικών δυνατοτήτων και των συναφών όρων στα κοινοτικά ύδατα και, για τα κοινοτικά σκάφη, σε ύδατα όπου απαιτούνται περιορισμοί αλιευμάτων (ΕΕ 2007, L 15, σ. 1).

⁽²⁾ ΕΕ 2004, L 70, σ. 8.

⁽³⁾ COM (2006) 774.

⁽⁴⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2371/2002 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2002, για τη διατήρηση και βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στο πλαίσιο της Κοινής Αλιευτικής Πολιτικής (ΕΕ 2002, L 358, σ. 59).

Αναίρεση που άσκησαν στις 28 Μαρτίου 2007 οι Jacques Frankin κ.λπ. κατά της απόφασης που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-3/06, Frankin κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-92/07 P)

(2007/C 117/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσιόντες: Jacques Frankin (Sorée, Βέλγιο) και 482 άλλα άτομα (εκπρόσωπος: F. Frabetti, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των αναιρεσιόντων

Οι αναιρεσιόντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ανατρέψει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 16ης Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-3/06, με κύριο αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της ρητής απόφασης της 10ης Ιουνίου 2005 με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει αρωγή στους προσφεύγοντες δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ·
- να αποφανθεί επί των κάθε είδους εξόδων και αμοιβών και να υποχρεώσει την Επιτροπή να τα καταβάλει.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσης οι αναιρεσιόντες ισχυρίζονται ότι, απορρίπτοντας την προσφυγή τους σε πρώτο βαθμό, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης υπέπεσε σε νομικά σφάλματα κατά την εξέταση των λόγων που προβλήθηκαν πρωτοδικώς και στηρίζονται, αφενός, σε παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ και σε παράβαση της υποχρεώσεως αρωγής και, αφετέρου, σε προσβολή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Προσφυγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Ιταλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-93/07)

(2007/C 117/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ιταλική Δημοκρατία (εκπρόσωπος: P. Gentili, Avvocato dello Stato)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το υπόμνημα της 11.1.2007, αριθ. 175, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Γενική Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής — Προγράμματα και σχέδια για την Κύπρο, την Ελλάδα, την Ουγγαρία, την Ιταλία, τη Μάλτα και τις Κάτω Χώρες — που έχει ως αντικείμενο: Πληρωμές από την Επιτροπή ποσών διαφορετικών από το ποσό που ζητήθηκε. Σχετ.: POR Sicilia (Επιχειρησιακό Πρόγραμμα για την Περιφέρεια της Σικελίας) (αριθ. CCI 1999 IT 161 PO 011),
- να ακυρώσει το υπόμνημα της 12.1.2007, αριθ. 234, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Γενική Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής — Προγράμματα και σχέδια για την Κύπρο, την Ελλάδα, την Ουγγαρία, την Ιταλία, τη Μάλτα και τις Κάτω Χώρες — που έχει ως αντικείμενο: Πληρωμές από την Επιτροπή ποσών διαφορετικών από το ποσό που ζητήθηκε. Σχετ.: POR Sicilia (αριθ. CCI 1999 IT 161 PO 011),
- να ακυρώσει όλες τις συναφείς και προγενέστερες σχετικές πράξεις και να καταδικάσει συνεπώς την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρόμοια με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-345/04, Ιταλική Δημοκρατία κατά Επιτροπής⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EE C 262 της 23.10.2004, σ. 55.

Προσφυγή της 26ης Μαρτίου 2007 — EREF κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-94/07)

(2007/C 117/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: European Renewable Energies Federation (EREF) ASBL (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: D. Fouquet, δικηγόρος)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση C(2006)4963 τελικό της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 24ης Οκτωβρίου 2006,
- να χαρακτηρίσει το επίμαχο χρηματοδοτικό σχήμα, υπό την παρούσα μορφή και δομή του, ως παράνομη κρατική ενίσχυση,
- επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή να κινηθεί επίσημη διαδικασία εξετάσεως σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ στην υπόθεση NN 62/B/2006,
- να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων αυτών της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το 2004 η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, ισχυριζόμενη, μεταξύ άλλων, ότι ορισμένες πτυχές της χρηματοδότησης της κατασκευής νέου πυρηνικού εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Φιλανδία συνιστά μη κοινοποιηθείσα κρατική ενίσχυση. Το 2006, η Επιτροπή διαχώρισε την υπόθεση σε δύο επιμέρους υποθέσεις με αριθμούς NN 62/A/2006 και NN 62/B/2006.

Στην παρούσα υπόθεση, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006)4963 τελικό, σχετικά με την υπόθεση NN 62/B/2006, με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η πίστωση που χορηγήθηκε από κοινοπραξία πέντε τραπεζών και το δάνειο που χορήγησε η AB Svensk Exportkredit (στο εξής: SEK) δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.

Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ο διαχωρισμός της αρχικής υποθέσεως από την Επιτροπή είναι παράνομος από διαδικαστικής, αλλά και από ουσιαστικής απόψεως. Κατά την προσφεύγουσα, η χορήγηση πιστώσεως και δανείου με τόσο χαμηλό επιτόκιο κατέστη δυνατή λόγω εγγυήσεως που παρέσχε η γαλλική εταιρεία χορηγήσεως πιστώσεων και ασφαλίσεως εξαγωγών COFACE. Ωστόσο, οι πτυχές της εμπλοκής της COFACE που συνιστούν κρατική ενίσχυση εξετάστηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως NN 62/A/2006. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, επομένως, ότι ο διαχωρισμός της αρχικής υποθέσεως σε δύο χωριστές υποθέσεις, με συνέπεια να μην ληφθεί υπόψη η χορήγηση πιστώσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως NN 62/B/2006, είχε ως αποτέλεσμα να καταλήξει η Επιτροπή στο εσφαλμένο συμπέρασμα ότι η παροχή πιστώσεως και η χορήγηση δανείου από τη SEK με τόσο χαμηλό επιτόκιο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση, απλώς και μόνον επειδή οι μετέχουσες τράπεζες είναι ιδιωτικές.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, ακόμη και αν δεν ληφθεί υπόψη η χορηγήθεισα από την COFACE εγγύηση, η πίστωση και το δάνειο που χορήγησε η SEK αποτελούν κρατική ενίσχυση, διότι:

- η πίστωση χορηγήθηκε με χαμηλό επιτόκιο, με τη συμμετοχή των τραπεζών BLB και BNP Paribas, οι οποίες κατά την προσφεύγουσα είναι αμφοτέρως κρατικές,
- το δάνειο από τη SEK προήλθε από κατά 100 % κρατική τράπεζα με επιτόκιο χαμηλότερο από τα συνήθη της αγοράς.

Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει έλλειψη αιτιολογίας και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

Προσφυγή της 30ής Μαρτίου 2007 — Aventis Pharma κατά ΓΕΕΑ — Altana Pharma (PRAZOL)

(Υπόθεση T-95/07)

(2007/C 117/51)

Γλώσσα του δικογράφου της προσφυγής: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Aventis Pharma SA (Antony, Γαλλία)
(εκπρόσωπος: R. Gilbey, δικηγόρος)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς
(εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Altana Pharma AG
(Konstanz, Γερμανία)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 8ης Φεβρουαρίου 2007, στην υπόθεση R 302/ 2005-4 και να επιβεβαιώσει την απόφαση του τμήματος ανακοπών της 26ης Ιανουαρίου 2005,
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος: Η εταιρία Altana Pharma AG

Κοινοτικό σήμα προς καταχώριση: Το λεκτικό σήμα «PRAZOL» για προϊόντα της κλάσης 5 (αριθ. αιτήσεως: 1 154 269)

Δικαιούχος του κατά τη διαδικασία ανακοπής αντιταχθέντος σήματος ή σημείου: Η προσφεύγουσα

Αντιταχθέν δικαίωμα επί σήματος ή σημείου: Το εθνικό λεκτικό σήμα «PRAZOL» για προϊόντα της κλάσης 5

Απόφαση του τμήματος ανακοπών: Αποδοχή της ανακοπής

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Ακύρωση της απόφασης του τμήματος ανακοπών και απόρριψη της ανακοπής

Λόγοι ακυρώσεως: Το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να προβεί σε συνολική σύγκριση των σημάτων λαμβάνοντας υπόψη όλους τους κρίσιμους συναφώς παράγοντες

Προσφυγή της 23ης Μαρτίου 2007 — Telecom Italia Media κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-96/07)

(2007/C 117/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Telecom Italia Media S.p.A. (Ρώμη, Ιταλία)
(εκπρόσωποι: F. Bassan και S. Venturini, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να ακυρώσει την απόφαση C (2006) 6634 τελικό της Επιτροπής, της 24ης Ιανουαρίου 2007, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP101/2004), καθώς και όλες τις συναφείς, προγενέστερες και μεταγενέστερες πράξεις·
- επικουρικός, να ακυρώσει την απόφαση C (2006) 6634 τελικό της Επιτροπής καθόσον επιβάλλει στην Ιταλική Δημοκρατία την υποχρέωση να αναζητήσει την ενίσχυση σύμφωνα με τους κανόνες που η ίδια καθορίζει·
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα με όλες τις έννομες συνέπειες.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα προσφυγή βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία κηρύχθηκε παράνομη η κρατική ενίσχυση που συνίσταται στη χορήγηση επιδοτήσεων για την αγορά ψηφιακών αποκωδικοποιητών και την οποία θέσπισε η Ιταλική Κυβέρνηση για τα έτη 2004 και 2005. Τονίζεται συναφώς ότι, με απόφαση της ίδιας ημέρας, οι σχεδιαζόμενες επιδοτήσεις για το έτος 2006 για την αγορά ψηφιακών αποκωδικοποιητών με ανοικτά APIs (application program interfaces) κρίθηκαν νόμιμες κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ.

Κατά την προσφεύγουσα, η διαφορά μεταξύ της νόμιμης ενισχύσεως του έτους 2006 και της παράνομης ενισχύσεως των ετών 2004 και 2005 έγκειται στο ότι η τελευταία ρητώς αποκλείει τη χρηματοδότηση των αποκωδικοποιητών ραδιοηλεκτρονικών μεταδόσεων μέσω δορυφόρου -η οποία έτσι αποκλείεται de juris- ενώ στο πλαίσιο της ενισχύσεως του 2006 αποκλείεται μόνο de facto, καθόσον αφορά τον αποκωδικοποιητή που επελέγη από την «κλειστή» μονοπωλιακή πλατφόρμα του SKY.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα επικαλείται:

- Πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της καθής. Συναφώς υποστηρίζει ότι:
 - το μέτρο ήταν αναγκαίο για την επιτάχυνση της μεταβάσεως στην ψηφιακή τεχνολογία: η εκ του νόμου προθεσμία για το switch off (2006) δεν ήταν (και, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούσε ευλόγως να θεωρηθεί) επιτακτική·
 - το μέτρο δεν ελήφθη προς αντικατάσταση πρωβουλίας την οποία οι φορείς ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών θα είχαν αναπτύξει ούτως ή άλλως. Πράγματι, οι φορείς ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών -λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της επίγειας ψηφιακής αγοράς- δεν είχαν συμφέρον στη χρηματοδότηση αποκωδικοποιητών, διότι:
 - (i) δεν είναι κείμενα οργανωμένοι με παραγωγούς λογισμικού ή αποκωδικοποιητών·
 - (ii) δεν έχουν επιχειρησιακό πρότυπο στηριζόμενο σε μηνιαίες συνδρομές, που επιτρέπει την ανάκτηση της χρηματοδοτήσεως με την πάροδο του χρόνου·
 - (iii) ο επίγειος αποκωδικοποιητής μπορεί να δεχθεί κάρτες πλειόνων, ανταγωνιστικών μεταξύ τους, παρόχων.

- το μέτρο δεν συνιστά δυσμενή διάκριση σε βάρος των φορέων που εκπέμπουν μέσω δορυφόρου για δύο λόγους: Πρώτον, διότι αυτοί οι φορείς ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών δρουν σε διαφορετική αγορά, την οποία εσφαλμένως χαρακτηρίσε ως ενιαία η Επιτροπή. Δεύτερον, διότι οι φορείς αυτοί ήδη αποκλείονται de facto, καθόσον ήδη -την εποχή του SKY (ιταλικής μονοπωλιακής πλατφόρμας για δορυφορική τηλεόραση)- είχαν επιλέξει ιδιόκτητη πλατφόρμα που χρησιμοποιεί κλειστό πρότυπο και ως εκ τούτου δεν απαιτεί υπόθεμα, σύμφωνα με τη θέση που καθόρισε η Επιτροπή στην απόφαση σχετικά με το μέτρο του 2006.

- η περίοδος που ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό των επιπτώσεων του μέτρου στην κοινή αγορά δεν μπορεί να καλύπτει ολόκληρο το χρονικό τόξο 2004 και 2005, καθόσον η TIMedia διαφήμισε και διέθεσε στην αγορά την πρώτη pay per view προσφορά στην επίγεια ψηφιακή αγορά στις 22 Ιανουαρίου του 2005. Όσον αφορά την dies ad quem, δεν μπορεί να παραβλεφθεί το γεγονός ότι, από 1ης Σεπτεμβρίου 2005, επιδότηση χορηγούνταν σε καταναλωτές μόνο σε περιοχές all digital ή σε περιφέρειες (Val D'Aosta και Σαρδηνία) για τις οποίες είχε προβλεφθεί πρόωγη ολοκλήρωση της μεταβάσεως. Η επιδότηση περιοριζόταν τόσο σε λειτουργικό όσο και σε περιφερειακό επίπεδο. Η TIMedia μπορούσε να αποδώσει την ενίσχυση στο μέτρο που δεν πραγματοποιήσε πρόσθετα κέρδη κατά την επίμαχη περίοδο. Πράγματι, τα έξοδα είναι υψηλότερα από τα έσοδα, όπως συνήθως συμβαίνει σε φάση start up. Εξάλλου, η Επιτροπή απαιτεί να γίνει ο υπολογισμός των αποδοτέων ποσών βάσει των προσθέτων κερδών που οφείλονται στους επιπλέον τηλεθεατές τους οποίους το μέτρο ήλκυσε προς την επίγεια ψηφιακή τηλεόραση pay per view. Κατ' αυτήν, τα πρόσθετα αυτά κέρδη πρέπει να υπολογιστούν πολλαπλασιάζοντας τα μέσα έσοδα από τους χρήστες επί του υπολογιζόμενου αριθμού των επιπλέον χρηστών. Στην πραγματικότητα, τα πρόσθετα κέρδη υπολογίζονται αφαιρούμενων των επιπλέον δαπανών από τα πρόσθετα έσοδα (όχι από τα μέσα έσοδα). Τα έσοδα που πραγματοποιούνται από τους επιπλέον χρήστες -οι οποίοι σπάνια έχουν την πρόθεση να αγοράσουν pay per view θεάματα- είναι χαμηλότερα από τα έσοδα από τον μέσο χρήστη.

- Παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή των άρθρων 87, παράγραφος 1, και 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της Συνθήκης ΕΚ καθόσον η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το μέτρο νοθεύει ή απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό και, ως εκ τούτου, συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1. Η Επιτροπή δεν κατέδειξε επίσης πώς είναι δυνατόν η εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 87, παράγραφος 3, να έχει εφαρμογή στους κατασκευαστές αποκωδικοποιητών, αλλά όχι και στους φορείς ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών, δεδομένου ότι οι τελευταίοι είναι και αυτοί έμμεσοι αποδέκτες της ενισχύσεως οι οποίοι κάνουν χρήση αυτών των αποκωδικοποιητών.

- Εγγενής αντιφατικότητα και έλλειψη λογικής συνέπειας της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συναφώς, τονίζεται ότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, το μέτρο είναι επιλεκτικό, καθόσον αφορά ορισμένους μόνον έμμεσους αποδέκτες (τους φορείς ραδιοηλεκτρονικών εκπομπών) και όχι άλλους (τους κατασκευαστές αποκωδικοποιητών).

Αναίρεση που άσκησε στις 29 Μαρτίου 2007 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της απόφασης που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 16 Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-92/05, Genette κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-99/07 P)

(2007/C 117/53)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: V. Joris και D. Martin)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Emmanuel Genette, Βασίλειο του Βελγίου

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αναρρέσει την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της 16ης Ιανουαρίου 2007 στην υπόθεση F-92/05·
- να κηρύξει απαράδεκτη την αρχική προσφυγή·
- επικουρικώς, να κηρύξει την προσφυγή αβάσιμη·
- να αποφανθεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και εκείνης ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Με απόφαση της 16ης Ιανουαρίου 2007, στην υπόθεση F-92/05, Genette κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ)

δέχθηκε την προσφυγή που άσκησε ο E. Genette με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 25ης Ιανουαρίου 2005 με την οποία αυτή αρνήθηκε, αφενός, να του επιτρέψει να ανακαλέσει την υποβληθείσα το 2001 αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του που απέκτησε στο πλαίσιο βελγικών συνταξιοδοτικών οργανισμών και, αφετέρου, να του επιτρέψει να ζητήσει εκ νέου τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του.

Με το δικόγραφο της αιτήσεως αναίρεσης η Επιτροπή επικαλείται καταρχάς το απαράδεκτο της αρχικής προσφυγής. Υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο απεφάνθη *ultra petita*, αλλοιώνοντας το αντικείμενο της διαφοράς, και ότι υπέπεσε σε σφάλματα εκτιμήσεως κατά την εξέταση των προβαλλόμενων νέων πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκε ο προσφεύγων πρωτοδίκως για να δικαιολογήσει την ύπαρξη νέας προθεσμίας υπέρ αυτού. Η Επιτροπή διατείνεται ότι η ορθή εκτίμηση τόσο του αντικειμένου της διαφοράς όπως αυτό ορίζεται με το δικόγραφο της προσφυγής πρωτοδίκως όσο και τα προβαλλόμενα νέα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται ο προσφεύγων θα οδηγούσε οπωσδήποτε το ΔΔΔ να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη. Η Επιτροπή διατείνεται ότι το ΔΔΔ υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του, προσβάλλοντας μάλιστα τα δικαιώματα άμυνας της, διότι απεφάνθη επί ορισμένων ζητημάτων χωρίς να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επικαλεστεί επιχειρήματα υπέρ αυτής.

Προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσης όσον αφορά την εκ μέρους του ΔΔΔ εκτίμηση της υποθέσεως επί της ουσίας στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή επικαλείται διάφορους λόγους που στηρίζονται σε παράβαση εκ μέρους του ΔΔΔ διαφόρων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, ιδίως του ΚΥΚ, και των αρχών που συνάγονται από τη νομολογία, καθόσον η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση επιτρέπει, κατά την Επιτροπή, την ανάκληση νομίμων πράξεων και, επικουρικώς, προσβάλλει το αυτοτελές δικαίωμα της Επιτροπής να μην ανακαλέσει τις βαλλόμενες αποφάσεις.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

**Προσφυγή της 23ης Φεβρουαρίου 2007 — Rouzoi κατά
Ελεγκτικού Συνεδρίου**

(Υπόθεση F-17/07)

(2007/C 117/54)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Michel Rouzoi (Chemin des Peyridisses, Γαλλία)
(εκπρόσωποι: D. Grisay, I Andoulsi και D. Piccininno, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκό Ελεγκτικό Συνέδριο

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 23ης Νοεμβρίου 2006, καθώς και την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 18ης Μαΐου 2006·
- να αναγνωρίσει υπέρ του προσφεύγοντος συμπληρωματικό συντάξιμο χρόνο 6 ετών, 10 μηνών και μίας ημέρας, ήτοι συνολικό συντάξιμο χρόνο 10 ετών, 3 μηνών και 24 ημερών·
- να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να μετατρέψει τον εν λόγω συντάξιμο χρόνο σε επιπλέον σύνταξη για τον προσφεύγοντα ύψους 123 232 ευρώ μηνιαίως·
- να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να αποκαταστήσει τη χρηματική ζημία που υπέστη ο προσφεύγων, εκτιμώμενη κατά τον χρόνο υποβολής του δικογράφου της προσφυγής σε 1 725 248 ευρώ (ήτοι διαφυγόν κέρδος για τον προσφεύγοντα ύψους 123 232 ευρώ μηνιαίως από τη συνταξιοδότησή του την 1η Ιανουαρίου 2006 μέχρι την 1η Μαρτίου 2007)·
- να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να αποκαταστήσει την ηθική βλάβη που υπέστη ο προσφεύγων επί 13 και πλέον έτη, καταβάλλοντάς του χρηματική ικανοποίηση το ποσό της οποίας θα καθοριστεί σε μεταγενέστερο στάδιο κατόπιν συνεννοήσεως μεταξύ των διαδίκων·
- να καταδικάσει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, πρώην υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου και νυν συνταξιούχος, βάλλει, μεταξύ άλλων, κατά του υπολογισμού της μεταφοράς στο κοινοτικό καθεστώς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στη Γαλλία, στο μέτρο που ο υπολογισμός αυτός δεν λαμβάνει υπόψη συνταξιοδοτικά δικαιώματα αποκτηθέντα από την Association des régimes de retraites complémentaires (ARRCO) και την Association générale des institutions de retraite des cadres (AGIRC).

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους, αντλούμενους από: i) παράβαση σειράς διατάξεων του ΚΥΚ και του παραρτήματος VIII (ιδίως των άρθρων 11, παράγραφος 2, και 26 του παραρτήματος αυτού)· ii) παράβαση του καθήκοντος αρωγής και συνεργασίας που προβλέπει το άρθρο 24 του ΚΥΚ· iii) παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων· iv) παραβίαση της αρχής προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Προσφυγή της 19ης Μαρτίου 2007 — Μ κατά ΕΟΑΦ

(Υπόθεση F-23/07)

(2007/C 117/55)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Μ (Broxbourne, Ηνωμένο Βασίλειο) (Εκπρόσωποι: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis και E. Marchal, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκός Οργανισμός Φαρμάκων (ΕΜΕΑ)

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρωθεί η απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2006 με την οποία ο εκτελεστικός διευθυντής του ΕΟΑΦ απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος να επιληφθεί της περιπτώσεώς του η Επιτροπή Αναπηρίας·
- να υποχρεωθεί ο ΕΟΑΦ να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 100 000 ευρώ ως αποζημίωση για υπηρεσιακά πταίματα·
- να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στις 17 Μαρτίου 2005, ο προσφεύγων, έκτακτος υπάλληλος του ΕΟΑΦ υπήρξε θύμα εργατικού ατυχήματος λόγω του οποίου κατέστη ανίκανος προς άσκηση εργασίας. Στις 14 Φεβρουαρίου 2006, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι η σύμβασή του δεν θα ανανεωνόταν πέραν της 15ης Οκτωβρίου 2006. Το αίτημά του να υποβληθεί η περιπτωσή του στην κρίση της Επιτροπής Αναπηρίας απορρίφθηκε.

Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει, ιδίως, παράβαση του άρθρου 31, πρώτο εδάφιο, και του άρθρου 33, πρώτο εδάφιο, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού (ΚΑΠ) όπως έχουν ερμηνευθεί από το Πρωτοδικείο Δημόσιας Διοίκησης στην απόφασή του της 16ης Ιανουαρίου 2007, F-119/05, Gesner κατά ΓΕΕΑ, που δεν έχει εισέτι δημοσιευθεί στη Συλλογή.

Προσφυγή-αγωγή της 22ας Μαρτίου 2007 — Bleser κατά Δικαστηρίου

(Υπόθεση F-25/07)

(2007/C 117/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Προσφυγή της 15ης Μαρτίου 2007 — Lafleur-Tighe κατά Επιτροπής

(Υπόθεση F-24/07)

(2007/C 117/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Virgine Lafleur-Tighe (Makati, Φιλιππίνες)
(Εκπρόσωποι: S. Rodrigues και C. Bernard-Glanz, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρωθεί η απόφαση της Αρμόδιας για τους Διορισμούς Αρχής (ΑΔΑ) να κατατάξει την προσφεύγουσα στον βαθμό 13, κλιμάκιο 1, κατά την ημερομηνία της προσλήψεως της ως επί συμβάσει υπαλλήλου, όπως η απόφαση αυτή προκύπτει από την υπογραφή στις 22 Δεκεμβρίου 2005 σύμβαση προσλήψεως·
- να υποδείξει στην ΑΔΑ τις συνέπειες που συνεπάγεται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ιδίως, ο συνυπολογισμός της επαγγελματικής πείρας της προσφεύγουσας της κτηθείσας μετά τις 16 Νοεμβρίου 1993, ημερομηνία λήψεως του διπλώματός της Bachelor και της ανακατατάξεώς της στον βαθμό 14, αναδρομικώς από τις 22 Δεκεμβρίου 2005·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, εκτός από την επίκληση των λόγων που ομοιάζουν πολύ προς αυτούς που έχει ήδη προβάλει στην υπόθεση F-135/06 ⁽¹⁾, προβάλλει, ιδίως, παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας διπλωμάτων και επαγγελματικών προσόντων.

⁽¹⁾ ΕΕ C 236 της 30.12.2006, σ. 87.

Διάδικοι

Προσφεύγων-ενάγων: Thomas Bleser (Nittel, Γερμανία)
(εκπρόσωπος: P. Goergen, δικηγόρος)

Καθού-εναγόμενο: Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του προσφεύγοντος-ενάγοντος

Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την απόφαση διορισμού του προσφεύγοντος-ενάγοντος της 16ης Μαρτίου 2006, κατά το μέρος που ο προσφεύγων-ενάγων κατατάχθηκε σε ορισμένο βαθμό,
- να ακυρώσει τα άρθρα 2 και 13 του παραρτήματος XIII και το άρθρο 32 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ) που τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 2004,
- να κατατάξει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στο βαθμό που είχε γνωστοποιηθεί με την προκήρυξη του διαγωνισμού ή στον αντίστοιχο βαθμό που προβλέπει ο νέος ΚΥΚ (και στο αντίστοιχο κλιμάκιο σύμφωνα με τις ισχύουσες πριν την 1η Μαΐου 2004 διατάξεις),
- να του επιδικάσει αποζημίωση ίση με το ποσό της διαφοράς των αποδοχών,
- να του επιδικάσει ποσό 10 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη,
- να καταδικάσει το Δικαστήριο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή-αγωγή βάλλει ουσιαστικά κατά των διατάξεων των άρθρων 2 και 13 του παραρτήματος XIII και του άρθρου 32 του ΚΥΚ, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 2004.

Κατά τον προσφεύγοντα-ενάγοντα, η κατάταξή του σε βαθμό έπρεπε να γίνει σύμφωνα με τις ευνοϊκότερες γι' αυτόν διατάξεις του προηγούμενου ΚΥΚ, ο οποίος ίσχυε όταν ο προσφεύγων-ενάγων διαγωνίστηκε. Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής του, ο προσφεύγων-ενάγων προβάλλει ότι η κατάταξή του σε βαθμό συνιστά παραβίαση της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, καθώς και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων λόγω ηλικίας.

Ο προσφεύγων-ενάγων προβάλλει ακόμη παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου και, ειδικότερα, της υποχρέωσης αρωγής, της αρχής της χρηστής διοικήσεως, της αρχής της διαφάνειας, της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρχής της ασφάλειας δικαίου, της αρχής της καλής πίστεως, της αρχής της απαγορεύσεως της *reformatio in peius* (απαγορεύσεως της μεταβολής επί τα χείρω), καθώς και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.

Προσφυγή της 21ης Μαρτίου 2007 — Potoms και Scillia κατά Κοινοβουλίου

(Υπόθεση F-26/07)

(2007/C 117/58)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Gerrit Potoms (Malines, Βέλγιο) και Mario Scillia (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis και E. Marchal, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να αναγνωρίσει ότι τα άρθρα 5 και 12 του παραρτήματος XIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως στερούνται νομιμότητας·
- να ακυρώσει τις ατομικές αποφάσεις περί διορισμού των προσφευγόντων σε θέση διοικητικού υπαλλήλου, στο μέτρο που τους κατατάσσουν σε βαθμό κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ·
- να αναγνωρίσει ότι τα μέτρα εφαρμογής σχετικά με την απονομή μορίων στερούνται νομιμότητας, στο μέτρο που προβλέπουν την κατάργηση μορίων σε περίπτωση μεταβάσεως από μια ομάδα εργασίας σε άλλη·
- να ακυρώσει τις ατομικές αποφάσεις περί καταργήσεως των μορίων που συγκέντρωσαν οι προσφεύγοντες στην παλαιά τους κατηγορία·
- να ακυρώσει τις ατομικές αποφάσεις περί εφαρμογής πολλαπλασιαστή μικρότερου της μονάδας για τον καθορισμό της αμοιβής των προσφευγόντων·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες προβάλλουν ισχυρισμούς παρόμοιους με τους προβληθέντες στο πλαίσιο της υποθέσεως F-31/06 ⁽¹⁾.

(¹) ΕΕ C 131 της 3.6.2006, σ. 50.

Προσφυγή-αγωγή της 26ης Μαρτίου 2007 — Sundholm κατά Επιτροπής

(Υπόθεση F-27/07)

(2007/C 117/59)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα-ενάγουσα: Asa Sundholm (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis και E. Marchal, δικηγόροι)

Καθής-εναγομένη: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας-ενάγουσας

Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την απόφαση της 2ας Ιουνίου 2006 περί καταρτίσεως της εκθέσεως αξιολογήσεως της σταδιοδρομίας (REC) της προσφεύγουσας-ενάγουσας για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 2001 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, προς εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 20ής Απριλίου 2005, T-86/04, Sundholm κατά Επιτροπής·
- να υποχρεώσει την καθής-εναγομένη να καταβάλει, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, ποσό ύψους ενός ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη·
- να καταδικάσει την καθής-εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής-αγωγής της, η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλείται, καταρχάς, παράβαση του άρθρου 233 ΕΚ και παραβίαση της υποχρέσεως αιτιολογήσεως, στο μέτρο που από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει σαφώς ο τρόπος με τον οποίο ελήφθη υπόψη το σκεπτικό της προαναφερθείσας αποφάσεως.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, αφενός, δεν λαμβάνει υπόψη τους σκοπούς που επιδιώκει το νέο σύστημα αξιολογήσεως σταδιοδρομίας και, αφετέρου, χαρακτηρίζεται από έλλειψη συνοχής μεταξύ των παρατηρήσεων και της βαθμολογίας.

Τέλος, η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλείται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, στο μέτρο που τα επί των πραγματικών περιστατικών στοιχεία που χρησιμοποιήθηκαν ως βάση για την αξιολογήσή της δεν της κοινοποιήθηκαν ούτε κατά τον χρόνο τελέσεώς τους ούτε στο πλαίσιο της διαδικασίας αξιολογήσεως.

Προσφυγή της 28ης Μαρτίου 2007 — Quadu κατά Κοινοβουλίου

(Υπόθεση F-29/07)

(2007/C 117/60)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγων: Sandro Quadu (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis και E. Marchal, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Αιτήματα του προσφεύγοντος

Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την από 26 Απριλίου 2006 απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής περί μονιμοποίησης του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο μέτρο που τον κατατάσσει στον βαθμό AST 2, κλιμάκιο 3·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με απόφαση της 26ης Απριλίου 2006, ο προσφεύγων, που τότε ήταν έκτακτος υπάλληλος του Κοινοβουλίου με βαθμό C*4, κλιμάκιο 7, κατόπιν επιτυχίας στον εσωτερικό διαγωνισμό για την πρόσληψη αναπληρωτών υπαλλήλων γραφείου (σταδιοδρομία C4-5) αριθ. C/348, ο οποίος δημοσιεύθηκε πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004, για την τροποποίηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων αυτών⁽¹⁾, μονιμοποιήθηκε και κατατάχθηκε στον βαθμό AST 2, κλιμάκιο 3.

Με την προσφυγή του, ο προσφεύγων επικαλείται, μεταξύ άλλων, μη τήρηση της προκηρύξεως διαγωνισμού, καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Ειδικότερα, προσάπτει στη διοίκηση ότι ερμήνευσε το άρθρο 5, παράγραφος 4, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ υπό την έννοια ότι οι έκτακτοι υπάλληλοι που μονιμοποιούνται δικαιούνται να διατηρήσουν τον βαθμό και το κλιμάκιό τους μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η μονιμοποίηση συνεπάγεται μετάβαση σε ανώτερη κατηγορία.

⁽¹⁾ ΕΕ L 124, της 27.4.2004, σ. 1.

Προσφυγή της 28ης Μαρτίου 2007 — Noworyta κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

(Υπόθεση F-30/07)

(2007/C 117/61)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Lidia Noworyta (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis και E. Marchal, δικηγόροι)

Καθού: Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) της 28ης Απριλίου 2006, με την οποία απορρίφθηκε η πρόταση του ιεραρχικώς ανωτέρου της να της χορηγηθεί κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τις υπερωρίες που πραγματοποίησε υπό ειδικές συνθήκες, κατά την έννοια του άρθρου 3, του παραρτήματος VI, του Κώδικα Υπηρεσιακής

Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ), ή κάθε άλλη προσήκουσα αποζημίωση, είτε δυνάμει του άρθρου 56 α είτε δυνάμει του άρθρου 56 β του ΚΥΚ και

- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' αρχάς, παραβίαση της γενικής αρχής, σύμφωνα με την οποία κάθε εργαζόμενος έχει το δικαίωμα να εργάζεται υπό δικαίους όρους, όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον χρόνο εργασίας και το αντιστάθμισμα ή την αποζημίωση που δικαιούται είτε για τις υπερωρίες που πραγματοποιεί είτε λόγω της ιδιαίτερης διαμορφώσεως του ωραρίου εργασίας του.

Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπουν τα άρθρα 56 α και 56 β του ΚΥΚ, το άρθρο 3 του παραρτήματος VI του ΚΥΚ δεν εξαρτά τη δυνατότητα χορηγήσεως κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως για υπερωρίες πραγματοποιούμενες υπό ειδικές συνθήκες εργασίας από την προϋπόθεση ότι οι υπερωρίες αυτές πρέπει να πραγματοποιούνται σε τακτική βάση. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, η ΑΔΑ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον προσέθεσε την προϋπόθεση αυτή στους εσωτερικούς κανόνες που θέσπισε για τη ρύθμιση του ζητήματος της παροχής αντισταθμίσεως για την πραγματοποίηση υπερωριών.

Η ΑΔΑ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε, επίσης, ότι οι προσληφθέντες από 1ης Μαΐου 2004 υπάλληλοι δεν μπορούσαν να τύχουν της αποζημιώσεως αυτής, καίτοι το άρθρο 1 των ως άνω εσωτερικών κανόνων προβλέπει ρητώς αυτή τη δυνατότητα.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματός της παροχής αντισταθμίσεως ή αποζημιώσεως για τις ειδικές συνθήκες υπό τις οποίες παρείχε την εργασία της αντέβαινε τόσο προς τα άρθρα 56 α και 56 β του ΚΥΚ όσο και προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το καθού αντιφάσκει, καθόσον ο μεν Γενικός Διευθυντής της Προεδρίας ισχυρίσθηκε ότι ουδείς εκ των εργαζομένων στο τηλεφωνικό κέντρο πραγματοποιεί υπερωρίες σε τακτική βάση, η δε ΑΔΑ επισήμανε ότι διεξαγόταν έρευνα προς εξέταση των δυνατοτήτων εναρμονίσεως των συνθηκών εργασίας εντός της επίμαχης υπηρεσίας λόγω ακριβώς της παροχής εργασίας με άτυπο ωράριο, το οποίο έβαινε πέραν του γενικού και συνήθους ωραρίου εργασίας.

Προσφυγή της 2ας Απριλίου 2007 — Putterie-de-Beukelaer κατά Επιτροπής

(Υπόθεση F-31/07)

(2007/C 117/62)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Françoise Putterie-de-Beukelaer (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: E. Boigelot, δικηγόρος)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

- να ακυρώσει την έκθεση αξιολόγησης σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 2005 έως 31 Δεκεμβρίου 2005, συμπεριλαμβανομένων των δευτεροβάθμιων διαδικασιών και άλλων σχετικών αποφάσεων, και, ειδικότερα, την ενότητα 6.5 «Potentiel», στο μέτρο που δεν αναγνωρίζεται η ικανότητα της προσφεύγουσας να ασκήσει καθήκοντα της κατηγορίας B*·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται, πρώτον, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της διοικήσεως, στο μέτρο που δεν αναγνωρίστηκε η ικανότητά της να ασκήσει καθήκοντα της κατηγορίας B* για τη διαδικασία πιστοποίησης του άρθρου 10, παράγραφος 3, του παραρτήματος XIII του Κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα αναφέρει η

έκθεση αξιολόγησης της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας, τα καθήκοντά της ως επικεφαλής της εκπαιδεύσεως στον τομέα της πληροφορικής εμπίπτουν στην κατηγορία B*.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, παραβίαση των αρχών τήρησης των δικαιωμάτων άμυνας, διαφάνειας και εκατέρωθεν ακροάσεως, καθώς και της αρχής της χρηστής διοικήσεως του προσωπικού. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι ορισμένα έγγραφα που χρησιμοποιήθηκαν για την αξιολόγησή της δεν της κοινοποιήθηκαν εμπροθέσμως.

Τρίτον, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

Τέταρτον, η προσφεύγουσα επικαλείται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως του προσωπικού και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, στο μέτρο που η αξιολόγηση των καθηκόντων του επικεφαλής της εκπαιδεύσεως στον τομέα της πληροφορικής διαφέρει, στο πλαίσιο διαδικασίας πιστοποίησης, ανάλογα με τη γενική διεύθυνση και τον ιεραρχικώς προϊστάμενο.